

Authoress & }
Proprietrix }

வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்.
(MRS. V. M. PARTHASARATHY IYENGAR)

ஜகன்மோகினி

மலர் 10

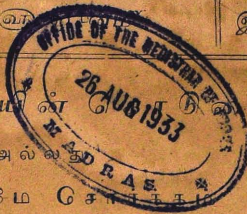
1933 வர

இதழ் 7

சோதனை மலர்

அல்லது

செல்வமே சோதனை

(பக்கம் 16.) செல்வமணி “முனியா! ஏதோ தெரியாத்தன
மாக நடந்து விட்டது....இதைமறந்து மன்னித்து விடு...இந்த 500
ரூபாயை வைத்துக்கொள்.

முனியன்:—ஒங்க பணம் ஒங்கபெட்டிலேயே இருக்கட்டும்.
இந்த பிசாத்தி ரூபா. எனக்கு வாணா. என்னைக்கூட மானங்கெட்டு
பொய்க்கா சமுதென்னு நினைக்காதே. தெருலேக்கிற மண்ணும்
ஒன் பணமும் சரி....என் வவுறு எரியுது வீணா போவாது. நீங்க
வந்த வயியோடே எபுந்து போலாம்.

இது போன்ற அநேக ரீதிகளும், அநபவங்களும் படிப்போர்
மனத்தைப்பாவசஞ் செய்யும் வண்ணம் மலிந்து கிடக்கின்றன.

8: சந்தா நேயர்களுக்கு ரூ. 1-4.

211, 1124JW

N 33.10.7

210043

“ஜகன்மோகினி” ஆபீஸ்,

தரு, திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்.

குறிப்பு:—ஒவ்வொரு மாதமும் கடைசிக் தேதியில் சஞ்சிகை வெளியாரும்.

3
2
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

இனம் முற்றிலும் இனம்

அடுத்த சஞ்சிகை வெளியாவதற்குள் நான்கு புதிய சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்து முன்பணமனுப்பு வோருக்கு “சோதனையின் கோடுமை”, “கதம்ப மாலை” ஆகிய இரண்டு நாவல்களும் இனமாக அளிக்கப்படும்.

முன்று சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்தனுப்பு வோர்க்கு பரிமள கேசவன்
 முன்று வைரங்கள் } அல்லது { ஸாரமதி
 உத்தம சீலன் } நளின சேகரன்
 இனமாக அளிக்கப்படும்.

மகான் அரவிந்தர்

ஈனவியாருக்கு எழுதிய கடிதம்

புதுச்சேரியில் தவராஜ யோகியாக விளங்கும் மகான் அரவிந்த கோஷ் சுமார் இருபதாண்டுகளுக்கு முன் தமது ஈனவியாருக்கு எழுதிய அரிய கடிதம் இந்நூலில் அடங்கியிருக்கிறது. இதில் அரவிந்தர் பெருமை, அவரது அற்புத தேசபக்தி, சிறந்த தெய்வ பக்தி, மாதர் கடமை யாதியன விளங்கும். சிறந்த காகிதத்தில் பெரிய கொட்டை யெழுத்துக்களில் அழகாக அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டணைத் தபால் தலை அனுப்பு வோருக்கு ஒரு பிரதி அனுப்பப்படும்.

“லோகோபகாரி” பத்திரிகாலயம்,
 சிந்தா திரிப்பேட்டை, சேன்னை.

11-வது அதிகாரம்

விதியின் சோதனை இளவலின் வேதனை

அருங்குண பூஷணியாகிய திலகவதி சுகுமார னுடன் பேசியீட்டுச் சென்ற பிறகு அவன் ஒன்றமே தோன்றாது தவிக்கலானான். “என்ன செய்வது? இவ்விதமான பேராபத்து அப்பேதைக்கு வந்துவிட்டதே!” என்று அவன் அடைந்த விசனத்திற்கு அளவே இல்லை. இதைத் தடுப்பதற்குத் தான் என்ன மார்க்கம் செய்வதென்று சற்றையோசித்தான். நேரே நாயுடுவின் வீட்டிற்குச் சென்று சகலத்தையும் தெரிவித்து விடுவது நலமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஆதலால் அப்போதே புறப்பட்டு நாயுடுவின் வீட்டை அடைந்தான்.

நாயுடு புன்சிரிப்புடன் சுகுமாரனை வரவேற்று என்ன விஷயமென்று விசாரித்தார். சுகுமாரனும் நடந்த சகலமான வற்றையும் ஒன்று விடாமல் கூறி “நாயுடுகாரு! ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஏதோ பெரும் பூதம் துரத்துவது போல இந்த விஷயமிருக்கிறதே. நீங்கள் அப்பெண்ணைப் பார்த்தால் அவளுடைய குணத்தை ஒரு வினாயில் தாங்களே அறிவீர்கள். அவள் அத்தகைய காரியம் செய்திருக்க மாட்டாள் என்பதை நான் எந்தக் கோயிலில் வேண்டுமானாலும் சத்யம் செய்வேன்.

நாயுடுகாரு! நான் கூறுவதை எல்லாம் கேட்டு நீங்கள் இதென்ன பெரிய பைத்தியமாக விருக்கிறதே என்று உங்களுக்கு

சிலர் அதிக உற்சாகத்தில் என்ன பேசுகிறோம், எழுதுகிறோமென்பதைக் கவனிப்பதில்லை. உங்களுக்குப் படுக்கை போட்டும்மா? என்பதற்குக் கூடிதம் போட்டும்மா என்றும், இன்னும் பல மாதிரி அவசரத்தில் சொல்லிவிடுகிறார்கள்.

குள் எண்ணி நகைக்கலாம். அது சகஜமே! தாங்கள் இம்மாதிரி நான் எத்தனைப்பைத்தயங்களைக் கண்டு நகைத்திருப்பீர்களோ! அதில் இதுவும் ஒன்று. தங்களுடைய மனத்தில் என்ன நினைத்த போதிலும் தங்களுடைய நான் என் பிதாவாக எண்ணி விட்டேன். என்னுடைய துன்பத்தைத் தீர்க்க வேண்டியது தமது கடமை. இந்த அபாண்ட குற்றத்திற்கு என்ன செய்வது? இந்த பெரும் விபத்திலிருந்து அப்பேதையை எவ்விதம் கரை சேர்ப்பது?" என்று அபாரமான விசனத்துடன் கேட்டான்.

இது கேட்ட நாயுடுகாரு நகைத்துக்கொண்டே "அப்பா! சுகுமாரா! நீ சொல்வது போல நான் இவ்வுலகத்தில் காதலர்களின் அப்புதமான அன்பைக் கண்டு களித்த மாதிரி இனி யாரும் களிக் கப் போவதில்லை. நான் துப்பு துலக்கிய அனேக வழக்குகளில் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு ருசிகரமாக விருந்தது. சமீபத்தில் ஒரு வழக்கில் (சசீலா என்ற பெண் மீது வந்த வழக்கில்) நான் துப்பு துலக்கச் சென்றேன். அடாடாடா! அந்த சசீலாவின் காதலன் காட்டிய அன்பும், வீரமும், த்யாகமும், கரை இல்லாத காதலின் மகிமையும் உண்மையில் என்னை இன்னமும் ப்ரமிக்கச் செய்கின்றது. காதல் என்றால் அதுவன்றோ காதல். ஜெமீந்தாரினியின் அட்டகாஸம் வெகு விரைத. சசீலாவின் தாயாருடைய அபாரமான பொறுமை மிகவும் மெச்சத் தக்கது. (குறிப்பு. சமீபத்தில் வெளியான சோதனையின் கொடுமை அல்லது செல்வமே சொர்க்கம் என்ற கதையைப் படித்துப் பாருங்கள். அதில்தான் மேற்குறித்த சசீலாவின் விஷயம் வருகிறது. அது 370 பக்கங்கள் கொண்டது. விலை ரூபாய் ஒன்றரைதான். சந்தாதாரருக்கு ஒன்றேகால்தான். உடனே ஆர்டர் செய்து அருமையான பல உலகானுபவங்கள் நிறைந்த நூலைப் படித்து ஆநந்தியுங்கள்.)

சுகுமாரா! அந்த தம்பதிகளின் ஆழமான அன்பைக் கண்டதும் 'அவர்கள் என்று ஒன்று சேர்ந்து நாம் கண்ணால் பார்க்கப்

ராமன்: டீமா! ஏனடா இரண்டு வகைகளை அமர்த்தியிருக்கிறாய்? ஒருவர் போதாதா?

போகிறோம்?' என்று பெருந் திகில் எனக்கு உண்டாகி விட்டது. கடவுள் அதில் சீக்கிரத்திலேயே ஜெயத்தைக் காட்டியது போல உன் விஷயத்திலும் நடக்க வேண்டும். இந்த கள்ளக் கையொப்பத்தைப் பற்றி இனிமேல்தான் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். எதற்கும் நான் நானைய தினம் உன் வீட்டிற்கு வருகிறேன். அந்தப் பெண்ணிடம் இரண்டொரு வார்த்தை நான் பேசுவதற்கான அவகாசம் செய்து கொடு. இல்லையேல் நான் ஏதோ ஒரு வேஷத்தில் அந்த வீட்டிற்குள் புகுந்துவிடுகிறேன். சில விஷயங்களையும் அறிந்து வரலாம். அதற்குமேல் நான் கூறுகிறேன். இப்போது ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

சுகுமாரா! நீ இத்தனை ப்ரயத்தனப் படுகிறாயே! இது விஷயத்தில் சகலமான தகவலும் கண்டுபிடித்த பிறகு அப்பெண்ணின் பிறப்பு கேவலமானதாகவோ, ஜாதி பேதமானதாகவோ இருந்தால் நீ மணந்துகொள்ள சம்மதிப்பாயா! உன் வீட்டார் அதற்கு இசைவார்களா! எல்லாவற்றையும் யோசித்துச் செய்யவேண்டாமா!" என்றார்.

இது கேட்ட சுகுமாரன் அழுத்தமான குரலில் பேசத் தொடங்கி "நாயடுகாரு! தாங்கள் கேட்பது மிகவும் பொருத்தமானதேதான். இதற்கு நான் ஒரே ஒரு ஜவாப்தான் சொல்ல முடியும். அதாவது என்னுடைய ஜீவனுக்கு ஆதாரம் அந்தப் பெண் தேவதையேதான் என்பதை முக்காலும் சத்யமாகக் கூறுவேன். தாங்கள் கூறியது போன்ற கோளாறுகள் ஏதேனும் இருக்குமாயின், என் தாயார் தடை கூறி மறுப்பாளாயின் என்னுடைய நீத்து இவ்வுலகை விட்டு மறைவேனே யல்லாது அந்த திலகத்தை நான் விடமாட்டேன். வேறு வகையில் வாழக் கருதமாட்டேன். இது சத்யமே!" என்றான்.

பீமன்: ராமா! ஒரு வக்கீல் மாத்திரம் வாதித்தால் ஜட்ஜின் ஒரு காதின் வழியாகச் சென்று மற்றொன்றின் வழியாக வெளியில் போய் விடும். இரண்டு பேர் இரண்டு பக்கம் நின்று கூச்சலிட்டால் இரண்டு காதுகளின் வழியாகச் சென்று உள்ளேயே நிலைத்திருக்குமால்லவா?

சுகுமாரனுடைய ஆழமான காதலைக் கண்டு மிகவும் மன மகிழ்ந்தவராய் நாயுடு அவனைத் தடவிக் கொடுத்து “சுகுமாரா! பலை! இவ்விதமான உறுதி இருப்பதுதான் முக்கியம். இதில் என்றும் ஜெயமே கிடைக்கும். வருந்த வேண்டாம். நான் இப்படிக்கேட்டதைப் பற்றி வித்யாசமாக எண்ணாதே! உன்னுடைய அன்பு எம் மட்டும் ஊன்றி இருக்கிறது. இது வெறும் ஆசையில் சேர்ந்ததா! அன்றி காமமா! அல்லது உண்மையான காதல்தானா என்பதை அறியும் பொருட்டு இவ்விதம் கேட்டேன். இதைப்பற்றி நீ கவலைப் படவேண்டாம். என்னாலாகிய ப்ரயத்தனஞ் செய்கிறேன். நானேய தினம் மாலை உன்னிருப்பிடம் வருகிறேன்” என்றார்.

சுகுமா :—நாயுடுகாரு! தாங்கள் என் பிதாவுக்குச் சமமென்று நான் எண்ணி இருக்கிறேன். ஆதலால் பிதா தன் புதல்வனின் நன்மைகளைக் கோரிச் செய்வதைப் போலத் தாங்கள் என் நன்மையைக் கோரி எனது மனக்குறையை அகற்றவேண்டும். நான் தங்களுையே நம்பி யிருக்கிறேன். நான் சென்று வரட்டுமா! எனக்கு உறுதி யளியுங்கள்.

நாயு :—சென்று வா! நான் என் மனப்பூர்வமாக முயற்சி செய்கிறேன். கடவுளை ப்ரார்த்தனை செய். ஜெயமே கிடைக்கும்.— என்றார். பிறகு சுகுமாரன் அவரிடம் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டான்.

அவன் மனத்தில் இதுகாறும் இருந்த வேதனையை விட இப்போது அதிகரித்து விட்டது. இந்த பெரும் படாப்பழி திலகவதியை விட்டு எவ்விதம் விலகப் போகிறது என்கிற யோசனையினாலேயே குழம்பிப் போயிருந்தான். அவன் தனது தாயாரிடத்தில் எந்த விஷயத்தையும் ப்ரஸ்தாபிக்கவே இல்லை. அந்த அம்மாள் அடிக்கடி “என் திலகவதியைக் காணவில்லையே!” என்று கூறுவாள். அதையும் சுகுமாரன் காதில் வாங்கமாட்டான். தான் பதில் கூறினால் தன்

வினா —நண்பா! சென்ற வருடம் ஆயிரக்கணக்கான பணத்தில் துரைத்தாரச்ச் சொல்லுகிறாயே! இப்படியிருக்கையில் தானா நான் கடனாகக் கேட்டதைக் கொடுக்க மறுத்தாய்?

உண்மை வெளியாகி விடப்போகிறதே என்கிற பயம் பாதித்ததால் மௌனமே சாதித்தான்.

சுகுமாரனுடைய சொந்தக்காரர்களின் வீட்டில் கல்யாண மென்று அழைத்துச் சென்றிருப்பதால் அன்று மறுநாள் மாத வளை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு சுகுமாரன் செல்லவேண்டிய அவச்யம் ஏற்பட்டு விட்டது. அதைத் தடுப்பதற்கும் இல்லை. ஆதலால் அவன் மறுதினம் உதயத்திற்கே மாதவளை எடுத்துக் கொண்டு தண்டையார்பேட்டையி லிருக்கும் கல்யாண வீட்டிற் குச் சென்றான். பந்துக்கள் என்கிற கட்டுப்பாட்டிற்கு அங்கு சென்றானே யன்றி உண்மையில் மனம் அவ்விடத்தை விட்டுத் திலக வதியின் கதி என்னவாயிற்றோ என்ற கவலையில் மோதுண்டு தவிக்கின்றது.

அதனால் சரியானபடி ஆகாரமும் கொள்ளவில்லை. எல்லோ ரிடமும் கலகலப்பாகப் பேசவும் மனம் சரிப்படவில்லை. தன் விசனத்தை எல்லாம் உள்ளடக்கிக்கொண்டு தன்னைப்பற்றி பிறர் சந்தேகிக்கா வண்ணம் நடக்க முயல்கிறான். கல்யாணத்திற்கு ஏராளமான கூட்டங்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அங்கு முகூர்த்தம் ஒரு புறம் நடக்கிறது, கும்பல் கும்பலாக உட்கார்ந்து பேசுவது ஒரு புறம் நடக்கிறது. சுகுமாரன் மாதவளை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பக்கமாக உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அருகாமையி லேயே கூடியிருந்த ஒரு கூட்டத்தார் சீழ் வருமாறு சம்பாஷ ணையை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சம்பாஷணை சுகுமாரனின் காதிலும் சென்று புகுந்தது.

சுந்தர முதலியார்:—கணபதிக்கு இந்த விதமான கஷ்டம் வந்துவிட்டதனால் தான் அவர் வரவில்லை. இல்லாவிட்டால் கட் டாயம் வந்திருப்பார். இது எப்படி நடந்திருக்குமையா?

விடை.—பேஷ்! நான் காள்வி ஆய்லில் வேலை பார்ப்பதால் அங்கு தினம் எத்தனையோ நோட்டுக்களுடன் விளையாடி அவற்றை அக்கினி பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதைக் கூறினேன். அந்த பணத்திற் உனக்குக் சொடுத்துவிட்டு என்னைச் சிறைக்கேகச் சொல்லுகிறாயா!

குப்புஸ்வாமி:—ஆவதென்ன சார்! அந்த பெண்ணேதான் அவ்விதம் செய்திருக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். அந்தப் பெண் பார்ப்பதற்கு வெகு புத்திசாலியாயும் ரூபவதியாயும் சாதுபோலவும் இருந்துகொண்டு இவ்விதமான காரியத்தைச் செய்தது மிகவும் வியப்புதான்.

சுப்பிரமணியன்:—ஆமாம்! இக்காலத்தில் யாரையும் நம்பக் கூடாதய்யா! பார்ப்பதற்கு இவ்விதம் பூனைபோல விருப்பவர்கள் எல்லாம் உள்ளூர விஷத்தைக் கக்கும் பாம்பாகவே அமைகிறார்கள். உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் த்ரோகிகளே இக்காலத்தில் அதிகமய்யா! தன் சதைத் திமிரும், தான் கொழுத்ததெல்லாம் இன்றூரால்தான் என்பதை நன்கு அறிந்தும் அந்த நன்றி விசுவாசம் சிறிதுமற்று அவர்களிடமே தன் த்ரோகத்தைக் காட்டித் தாறுமாறாகப் பேசித் திரியும் உதவாக் கட்டைகள்தான் இக்காலத்தில் நல்லவர்கள் போலப் பிறரிடம் வேஷம் போடுவார்கள். அந்த கோஷ்டியில் இந்த பெண்ணும் ஏன் சேர்ந்தவளாயிருக்கக்கூடாது. கணபதியின் சொத்திலேயே உண்டு வளர்ந்த சிறுக்கி அவனுக்கே த்ரோகம் நினைப்பதுதான் தருமம்.

ஆறுமுகம்:—அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தால் அவள் அந்த காரியம் செய்திருப்பாளா என்றுதான் தோன்றுகின்றது. அவள் செய்தது மன்னியில் அந்த வீட்டு எஜமானியின் பேரிலேயே குற்றத்தைச் சாற்றினிட்டாளாமே! வீட்டு எஜமானியா தன் கணவனுக்கே அவமானகரமாகிய வேலையைச் செய்வாள்? இது சொல்வார் சொன்னாலும் கேட்போருக்கு மதி வேண்டாமா! அது கிடக்கட்டும் சார்! இந்தப் பெண் யார்! இவளை எதற்காகக் கணபதி இங்கு வளர்க்கிறான். இதன் ரகவியமே நமக்குத் தெரியவில்லையே! பலர் பல மாதிரி கூறுகிறார்கள்.

சுந்த:—பல மாதிரி சொல்வது ஜனங்களின் வம்பு வாய்களின்

வினா.—இரவல் விழுக்கிகளின் தமாஷ்! என்று ஒரு தூல் எழுதலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதில் நல்ல லாபம் வருமல்லவா!

இயல்பு. எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் அது அனாதைப் பெண் என்றும், அதை வளர்க்கிறான் என்றும் தான் கேள்வி.

கப்பிர:—அது சுத்தப் பொய். ஏதோ ஒரு பிடிப்பு இல்லாமல் செய்வானா! இவன் பாலிய லீலைகளில் ஒரு நல்ல குடும்பத்துப் பெண்ணைக் கெடுத்து விட்டதாயும், அவளுக்கு இப் பெண் பிறந்ததாயும், உடனே அவள் இறந்து விட்டதாயும் அவளுடைய பெற்றோர்கள் இவனிடம் பலத்த சண்டையிட்டு வழக்குத் தொடுக்க விருந்ததாயும் கணபதி தன் தப்பிதத்தைத் தானே ஒத்துக்கொண்டு மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டதாயும் அவர்களுக்கு ஐயாயிரமோ, பத்தாயிரமோ ரொக்கம் கொடுத்து வழக்கை நடத்தாதிருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டதாயும், தன் பெண்ணைத் தானே கொண்டுவந்து ஓர் கிழவியை வைத்து வளர்த்ததாயும் கேள்வி. அவன் தன்னுடைய ஊழலை வெளியார் அறியாதிருக்கும்பொருட்டு ஏழை, அனாதைக் குழந்தையைத் தான் வளர்ப்பதாகக் கூறிக் கொள்கிறானாம். மனைவியினிடத்தில் கூட இந்த உண்மையைக் கூறவில்லையாம்.

குப்புசா:—நான் கேள்விப்பட்டது இம்மாதிரி யில்லையே! அது வேறு தினுசாக இருக்கிறதே! கணபதிக்கு அண்ணன் இருந்ததாயும் அவன் சிறு பிராயத்திலேயே இறந்துவிட்டதாயும் அப்போது அவருக்கு விவாகமாகி இருந்ததாயும் அந்த அம்மாளிடம் இவன் நட்பு கொண்டு இருவரும் மறு விவாகம் செய்துகொள்வது என்று தீர்மானித்திருந்ததாயும், அப்போது கணபதி கடுமையான சீக்கில் விழுந்துவிட்டதாயும், அப்போது அவன் வேறு யாருடனோ துர்நட்பு கொண்டு கெட்டலைந்து இந்த பெண் குழந்தையைப் பெற்றதாயும், அக்காலை அவளை எல்லோரும் ஜாதிப் பரஸ்டம் செய்து விட்டதாயும் அவளைக் கெடுத்தவனும் விட்டு விடுகிவிட்டதாயும், அவள் தன் காலகதியை எண்ணி உயிரை விட்டுவிட எண்ணியதாயும், அப்போதுதான் குணமடைந்து எழுந்த கணபதி அவனிடத்தில் கொண்ட ஆசையினால் இந்தப் பெண்ணை சற்றும் வெறுக்காமல்

விடை.—அதைக் கூட இரவல்லேயே விழுங்கிவிட்டால் புதிய நஷ்டந்தான் வரும். அப்போது என்ன செய்வீர்!

தான் காப்பாற்றுவதாக ஏற்றுக்கொண்டதாகவும், அவள் வாழப் பிரியமின்றி உயிர் விட்டதாயும் இந்தப் பெண்ணை அன்று முதல் அவள் தாயரின் காதலை எண்ணி வளர்ப்பதாயும் கேள்வியப்பா! இதில் எது உண்மையோ, யார் கண்டது!

ஆறு:—சேச்சே! இது சத்த பொய்யாக விருக்கவேண்டும். அவனுக்கு அண்ணன் கிடையவே கிடையாது. ஆதி முதல் அவர்கள் வீட்டாரை எங்கள் வீட்டாருக்குத் தெரியும். ஆதலால் இது ஏதோ கட்டுக்கதை! எனக்கு எப்படிக்கேள்வி என்றால் கணபதியின் சகோதரி பாலிய விதவையாக விருந்ததாயும், அவளை நமது வழக்கப்படி கொடுமையாக நடத்தியதாயும் அவள் ஓர் நாடகக்காரனுடன் கூடிக் கெட்டுவிட்டதாயும் அப்போது இப் பெண்ணைக் கருப்பந்தாங்கியதாயும், பத்தாவது மாதத்தில் அவள் கணபதியினிடத்திலேயே வந்து காலில் விழுந்து மன்னிப்பு பெற்று அந்த குழந்தையை அவ்விடத்திலேயே ப்ரஸ்வித்துப் போட்டுவிட்டுத் தான் விஷமுண்டு இறந்துவிட்டதாயும் அதை கணபதி மறைத்து அதன் அழகைக் கண்டு விலக்க மனம் வராமல் அனாதைக் குழந்தை என்று வளர்ப்பதாயும் நான் கேள்விப்பட்டேன். “எந்த சனி எப்படியானால் என்ன” என்று போகாமல் வளர்த்ததற்குத் தனக்கே தீம்பு வைத்து விட்டது. என்ன விருப்பினும் துன்மார்க்கத்தில் பிறந்த பெண்ணல்லவா! அதன் புத்தி எவ்விதமிருக்கும்? அற்பத்தனத்தைக் காட்டி விட்டது.

குப்பு:—ஆமாம்! அந்த அல்ப புத்தியின் செய்கையில் இது மட்டுமல்ல. இன்னும் பெரிய காரியத்தைக் கூடச் செய்யும். இப்போதே எவனுடனோ தடபுடலாக உறவு வைத்துக்கொண்டு ஆடுகிறதாம். அந்த சனியன்களை எல்லாம் வீட்டில் சேர்ப்பதே என்றும் பிசகு. அதுதான் தாராளமாகச் செய்திருக்கும்.—

வம்பு பேசி ருசி கண்ட பூனைகள் அந்த சமயம் தாம் கேவலமான சோதாக்களின் மத்தியில் இருப்பதை அறிவதில்லை. அதே சோதாக்களில் ஒருவனால் தமக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேரிடுங் காலையில் தான் துஷ்டர்களாகிய தணலின் மத்தியிலா நாம் இருந்தோம் என்று எண்ணி விசனிக்கத் தோன்றும்.

என்று மேற்படி கோஷ்டியார் அருமையாக நடத்திய சம்பாஷணைகள் ஒவ்வொன்றும் சுசுமாரனின் செவியில் பாய்ந்து மனத்தைத் துளைக்கின்றது. “ஐயோ! நிரபராதியின்மீது இத்தனை குற்றத்தைச் சமத்தி ஸ்தாபிக்கின்றார்களே! அட்டா! என்ன உலகம்! பிறருடைய உண்மையான நிலைமையை ஒரு சிறிதும் அறியாமலும், அறியப் பிரயத்தனமும் செய்யாமலும், தம் மனம் போனவாறு ஏசிப் பேசுவதையே ஒரு பேரானந்தமாக நினைக்கின்றார்கள் பலர். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் படித்துப் பட்டம் பெற்றவராகவே யிருக்கின்றனர். படித்த மேதாவிட்களே இவ்வாறிருக்கையில் படிக்காத அறிவிலிகளின் செய்கைகளைப்பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா? படித்தவர்களிடம் நல்லறிவு, நற்குணம் முதலியன நிறைந்திருக்குமென்று நினைக்கின்றோம். ஆனால் இக்காலத்தில் சில படிப்பாளிகளிடம் அசம்பாவிதச் செய்கைகளையும், தூர்க்குணங்களையும் தான் காணநேருகின்றது. படிப்பேயறியாத நிராக்ஷரக்குகுகளிடத்திலேயே அநேக நற்குணங்களும், நற் செய்கைகளும் நிறைந்து கிடக்கின்றன. இத்தகைய பைசாசங்களின் வாயில் எத்தனை அபலைகள், எத்தனை நிரபராதிகள், எத்தனை குடும்பத்தினர்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கிறார்களோ? சசா! இவர்களுக்கு நற்புத்தியளித்து, இவர்களைப் பாவக் குழியில் விழாதிருக்கும்படிச் செய்ய உன் மன மிளக வில்லையா? வீட்டு வாசல்களிலும், தெருக்களிலும், கடைகளிலும் கூட்டங்கூடி வீண் வம்பு பேசிக் கொட்டமடிக்கும் இவர்களுக்கு ஓர் நல்வழி காட்டக் கண்டிதற்கமாட்டாயா? ஹா! திலகவதியின் பிறவி இத்தகைய அவகேடாகவா இருக்கும்! அவளுடைய உண்மையை அறிந்தவர்கள் யாருமில்லை என்று இவர்களின் சம்பாஷணையினால் நன்கு தெரிகின்றது. ஐயோ! பிறவி இன்ன தென்று அறியாது தவிக்கும் அவள் மனம் எவ்வாறுதான் இருக்கும்.

வயிறு காபுங்காலையில் உத்யோகத்திற்குப் பாயத்தனப்படுவார்கள் என்பது ஓர் பழமொழியுண்டு. சிலர் வயிறு காய்ந்தாலுட்போலவே ஏதாவதொன்று சரி. பிறர் வீட்டில் சாப்பாடுகிறபொழுதேயே பின்புறிய போகமாக எண்ணித் தொழிலில் புகவேண்டாம் என்பதையே மறந்துவிடுகிறார்கள். இதுவல்லவோ கெட்டிக்காரர்களின்.

சேச்சே! இது பெரிய சோதனையே!" என்று தனக்குள் எண்ணி கலக்கமுற்றார்.

நம்மை நாயுடு நேற்று கேள்வி கேட்டதற்குத் தகுந்தார்ப்போல இப்போது இவர்கள் பேசுவதிலிருந்து அவள் பிறப்பு கேவலமென்று ஜாடையாகவன்றோ தெரிவித்தது. அப்படி அவள் இழிபட்டவள் வயிற்றில் பிறந்தவளாகவே இருப்பினும் சரி. அந்த பெண்ணின் உத்தம குணத்திற்கு முன் எதுவுமே நிகராகாது. அப்பூங்கொடியானை நான் விடப்போவதில்லை. இது சத்யம்." என்று உறுதி செய்துகொண்டான். விவாக வீட்டில் இதைப் பற்றியே வார்த்தையாக விருந்தது. சகுமாரனின் மனத்தில் பாணங்கள் துளைப்பது போல விருந்தது. தன்னுடைய உணர்ச்சிகளை உள்ளடக்கியபடியே அங்கு வெகு ஜாக்ரதையாக விருந்தான்.

விவாகச் சடங்குகள் முடிந்து சாப்பாடு ஆவதற்கு வெகு நேரமாய்விட்டது. சகுமாரன் போஜனம் முடிந்தவுடன் குழந்தை மாதவனுடன் தன் வீடு வந்து சேர்ந்தான். கல்யாணச் சாப்பாட்டின் களைப்பினால் சற்று அயர்ந்து நித்திரையில் ஆழ்ந்தான். பிற்பகல் 4 மணி சுமாருக்குக் கண் விழித்து எழுந்ததும் நாயுடு தன் வீடு திக்கு வருவதாகச் சொல்லியது நினைவிற்கு வந்தது. உடனே எழுந்து அலையக் குலைய இங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

நாயுடு வரும் விஷயத்தைத் திலகவதிக்கு எவ்விதம் தெரிவிப்பது என்று அவள் வீட்டுப் பக்கமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு விதமான தகவலும் தெரியவில்லை. என்ன செய்வதென்று யோசித்தான். அடுத்த வீட்டில் ஏதோ பெரிய சந்தடியாக மட்டும் இருந்ததேயன்றி இன்னதென்று விவரமாக ஏதும் விளங்கவில்லை. இவ்விதமே யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் நாயுடுகாரு அங்கு வந்து சேர்ந்தார். "சகுமாரா! என்ன பார்க்கிறாய்? அப்பெண்மணியை எவ்வாறு வரவழைப்பது என்று பார்க்கிறாயா! உம். இனி வீண் எண்ணத்தை விட்டு விடு. வா உள்ளே!" என்றார்.

வினா.—பத்து தெருக்கள் சுற்றியும் படி அரிசி கிடைக்கவில்லையே! என்ன செய்வேன்?

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட சுகுமாரன் திடுக்கிட்டவண்ணம், “என்ன! தாங்கள் கூறுவது எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே! இனி வீண் எண்ணம் என்றால் என்ன அர்த்தம்? எனக்கு விளங்கச் சொல்லுங்கள்.” என்று ஆத்திரத்துடனும், பதை பதைத்தவாறும் கெஞ்சிக் கேட்டான்.

நாயுடு:—சுகுமாரா! நான் ஏற்கெனவே தெரிவித்துள்ளபடி முதலில் சாந்தமாகவிரும்பு; ஆத்திரப்படாதே! இன்று காலை யில் நீ அவனைப் பார்த்தாயா! அன்றி நேற்று கடைசியாக எப்போது பார்த்தாய்?

சுகுமா:—(நடுக்கலுற்றவாறு) ஐயோ! ஏன் அப்படிக்கேட்கிறீர்கள். தாங்கள் கேட்பது எனக்கு ஏதோ வித்யாசமாகத்தோன்றுகின்றதே! நான் தங்களிடம் விஷயத்தைச் சொல்லவில்லையா! அப்போது பார்த்ததுதான். அதற்குப் பிறகு பார்க்கவில்லை. ஏன்! எதற்குக் கேட்கிறீர்கள்?

நாயுடு:—காரியம் நடப்பதற்குத் தான் கேட்கிறேன். நான் இன்று காலை ஒரு நண்பருடன் இவ்வழியே சென்றேன். அப்போது விதியில் போலீஸார் கூட்டமாக விருக்கக் கண்டேன். தூரவிரும்படியே விசாரித்ததில் அந்தப் பெண்ணைக் காணவில்லை என்றும், எங்கேயோ ஓடிவிட்டாள் என்றும், போர்ஜரி குற்றத்திற்காக அவளைக் கைது செய்யப் போலீஸார் வந்ததாயும் திடீரென்று அவள் மாயமாய் மறைந்து விட்டதாயும் தகவல் தெரிந்தது. இது கேட்டு நானே திடுக்கிட்டேன். போலீஸாருக்கு எதிராக நான் வேலை செய்து உண்மையைக் கண்டு பிடிப்பதால் போலீஸாருக்கு என்மீது எப்போதும் ஆத்திரம் அதிகம். அதனால் நான் அவர்களுக்கு எதிராக அந்த விடத்திற்குச் செல்வது கூடாது; பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம் என்று போய் விட்டேன். நீ இந்நேரத்திற்குள் வருவாய் என்று எண்ணினேன். நீ வராமையினால் இச்

விடை.—ஐயா! பிச்சை கேட்டுப் பிச்சையிடுங்காலம் இதுவல்ல. கொள்ளை இடுதற்கே சரியான காலம். கொள்ளை இடுபவர்களுக்குத்தான் பெரிய பதவி.

செய்தி உனக்குத் தெரிந்திருக்காது; அதனால்தான் வரவில்லை என்று தெரிந்துகொண்டு நானே வந்தேன். பார்த்தாயா! நீ என்ன இப்படி பெண்களைப் போலப் புலம்புகிறாயே! சேச்சே! இது நன்றாக இல்லை. தைரியத்தை இழக்காதே!—என்று சகுமாரனைத் தேற்றினார்.

சகுமாரனுக்கோ, இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட உடனே வானமிடிந்து தலையில் விழுந்தது போலாயிற்று. சரீரம் முற்றும் நடுக்கலுற்று ஏதோ பயங்கரமான தோற்றங்கள் உண்டாகி வதைத்தன. உலகமே இருளால் கப்பிக் கொண்டதுபோலான விசனமடைந்து விட்டான். “ஐயோ! திலகவதியைக் காணவில்லையா! எப்படி காணாமல் மறைந்திருக்கக்கூடும்? நாயுடுகாரு! என் பொறுமையை சோதிக்காதீர்கள். நீங்கள் சொல்லும் விஷயம் உண்மையிலா நடந்தது! உண்மையிலா திலகவதி காணப்படவில்லை! ஐயோ! விஷயத்தைக் கூறங்கள். நாயுடுகாரு! அவனைக் காணவில்லை என்றால் கட்டாயம் தற்கொலை புரிந்துகொண்டு உயிர் நீத்துத்தான் இருக்க வேண்டும். நேற்று என்னுடன் அவள் கூறியது இதுதான். நான் எத்தனையோ தடுத்தாக் கூறினேன். அவளுக்கு ஏதோ திடீரென்று பெரிய ஆபத்து வந்திருக்கும். அதனால்தான் சொல்லியவண்ணம் செய்துவிட்டாள். நாயுடுகாரு! இனிமேல் என்ன செய்வது? எல்லா வேலைகளும் கெட்டுவிட்டனவே! என் எண்ணம் எல்லாம் பாழாகி விட்டதே!” என்று கூறி நாயுடுவின் இரு கரத்தையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

நாயுடு:—சகுமாரா! உன்னுடைய அன்பின் ஆழம் உன்னை இவ்விதம் அதைரியப்படச் செய்கிறது. நீ இவ்விதம் அதைரியப்படலாகாது. அவள் தற்கொலைதான் செய்து கொண்டாளா என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதிலும் ஓர் ஊக்கம் வேண்டாமா! நீ இனி என்ன செய்வதாய் எண்ணுகிறாய்?

சகுமா:—ஐயோ! நான் என்ன எண்ணுவது? எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. தாங்கள் எவ்விதம் என்னை ஆட்டினாலும்

வினா.—ஐயோ! இந்த அவதியைத் தாங்க முடியவில்லையே! நான் ஒரு தினம் உராமல் சன்யாசம் கொள்ளத்தான் போகிறேன்.

நான் ஆடத் தயாராக விருக்கிறேன். நாங்கள்தான் எனக்கு வழி சொல்லவேண்டும். நான் இப்போது ஓர் உன்மத்தன்போலாய் விட்டேன். எந்நிலையே எனக்குத் தடுமாறுகிறது.

நாயு:—சுகுமாரா! திலகவதி உனக்கு ஏதேனும் கடிதம் எழுதி இருக்கிறாளா! உனக்கும் அவளுக்கும் நட்பு உண்டு என்பதைப் பிறர் யாரேனும் அறிவார்களா! இந்த விஷயம் யார் யாருக்குத் தெரியும். என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து போலீஸார் அவனைப் பற்றி விசாரிக்கையில் உன்னையும் அதில் சம்மந்தப்படுத்துவார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். ஆதலால் திலகவதி உனக்கு எழுதியுள்ள கடிதங்களை உன்னிடம் எதுவுமே வைத்துக்கொள்ளாதே! அதை என்னிடம் கொடுத்துவிடு.

சுகு:—ஐயோ! இந்த விதியும் ஒன்று மிச்சமா! நாங்கள் காதலித்துள்ள விஷயம் அனேகமாக ஒருவருக்குமே தெரியாது என்று தான் நினைக்கிறேன். நான் காரியத்தை உத்தேசித்துத் தங்களிடம் தெரிவித்தேன். அவள் யாரிடமும் கூறி இருக்கமாட்டாள் என்றே நினைக்கிறேன். அவள் எழுதிய சில கடிதங்கள்தான் என் கைவசமிருக்கின்றன. சிலவற்றைக் கீழித்தெறிந்து விட்டேன். அவற்றை இப்போதே தங்களிடம் கொடுக்கிறேன்.—என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து, தன் பெட்டியிலிருந்து சில கடிதங்களை நாயுடுவினிடம் கொடுத்தான்.

நாயுடு அதைக் கீழே வைத்துக்கொண்டு படிக்க வாரம்பித்தார்.

“என்னவிக்கமுதம் போன்ற துரையே!

இரண்டு நாட்களாய் நான் உன்னைப் பார்க்க முடியாது போய்விட்டது பற்றி வருந்துவாயே என்று இதை உனக்கு

விடை.—அப்படியா! அந்த நாளை முன்னாடியே தெரிவிப்புகள். சன்யாசம் கொண்ட புருஷனின் முகத்தில் பெண்டாட்டி விழிக்கக்கூடா தென்பார்கள். முன்னாடி தெரிந்தால் நான் என் தாய் வீடு போய்விடுவேன்.

எழுதுகிறேன். காட்டு விலங்கினிடம் ஓர் உயிர் அகப்பட்டுக் கொண்டாலும் அதற்கு என்றைக்கேனும் விமோசனம் உண்டாகலாம். அதனினும் கொடிய விலங்கிற்கு நான் அடிமையாகி இருப்பதால் எனக்கு விமோசனமென்பதே இல்லை. “நான் ஒரு விதமான பந்தமும் இன்றி, என்று உன்னுடன் ப்ரத்யேகமாய்ப் பயமின்றி சற்று நேரமாயினும் பேசவேனோ, அந்த நாள் எப்போது வருமோ?” என்று தாங்கள் எழுதியதைப் படிக்கக் கண்ணீர் சொரிந்தேன். அக் காலமும் கண்டு களிக்கும் நாள் வருமா என்று இரவு பகல் ஏங்குகிறேன். இந்த எமன்களிடமிருந்து உண்மையான காலனிடம் சேருவதற்குள் தங்களிடம் என்னைக் கடவுள் சேர்ப்பாரோ, மாட்டாரோ! அந்த பாக்கியம் எனக்கு இருக்கிறதோ, இல்லையோ! என்னுடையிருயிர்க் காதலா! நான் நானே மாலிக்குள் உன்னை எப்படியும் சந்திக்கிறேன். கவலைப்படாதே!

இங்ஙனம் உன்னையே எண்ணி உருகும்
திலகவதி.’’

என்றதைப் படித்துப் பின்னர் மற்றொன்றை எடுத்தார். அச்சமயம் அவ்வறையில் தட தடவென்று யாரோ வரும் பூட்ஸ் கால் ஓசை கேட்டது. உடனே இவ்விருவரும் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் சில போலீஸ் வீரர்களும், இன்ஸ்பெக்டரும், இன்னும் இரண்டு தடியர்களும் கணபதியும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட சருமாரன் திடுக்கிட்டான். நாயுடுவும் வியப்பும் திகைப்பும் கொண்டார். வந்த இன்ஸ்பெக்டர் நாயுடு காருவைக் கண்டு புன்முறுவல் பூத்தபடியே “ஓகோ! துப்பறியும் வீரசிங்கம் இங்கு முதலிலேயே முன் ஜாக்ரதையாக ப்ரவேசித்திருக்கிறாய் போலிருக்கிறது. என்ன நாயுடுகாரு! சேஷமந்தானா! என்ன யுத்தி சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இந்த இன்ஸ்பெக்டர் இனி ஏமாற முடியாது. இ.டி. அப்பனுடையதுதே

வினா.—வாட்டரியில் உமக்கு முதல் பரிசு கிடைத்ததாமே! அதிர்ஷ்டந்தான்.

ஜெயம் என்பதற்கு இதோ இக்கடிதம் ஒன்று போதும்; பாரும்து.”
ஒரு கடிதத்தை நாயுடுவின் முன்பு நீட்டினார்.

இந்த இன்ஸ்பெக்டருடைய திருநாமம் இ. துரையப்பன் என்றதாம். அவர் இன்ஸ்பெக்டர் பதவிக்கு வந்த பிறகு ஆங்கிலேயர் பேஷனில் தன் பெயரைக் குறுக்கிக் கொண்டதில் இ. டி. அப்பன் என்று ஆய்விட்டது. சாதாரண ஜனங்கள் எல்லாம் இவரைப் பற்றிப் பேசுகையில் இன்ஸ்பெக்டர் இடியாப்பம் என்று வெகு எளிதில் கூறிவிடுவார்கள். இந்த குறுகிய பெயரால் அவருக்கு உண்டாகிய சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. தான் இப்போதே கப்பலிலிறங்கி வந்தவரைப் போல எண்ணி அதே ஆடம் பரத்தில் நடப்பவர்.

சதா வாயில் அக்கினி பகவானின் துணையைக் கோரியே நிற்பார். அவர் செய்யும் ஹோமத்தின் புகையானது மற்ற ஜனங்களின் நாசியைத் துளைத்து நாக வேதனையை உண்டாக்கி விடும். தசுக்கு பிசுக்கு என்று தும்மல் சிலருக்கு வந்துவிடும். அச்சமயம் யாரேனும் மனத்தில் எதைப்பற்றியாவது நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் இங்கு தும்மியவர்களைத் திட்டிச் சண்டைக்கு இழுத்துவிடுவார்கள். இத்தனை வைபவங்களும் நமது இன்ஸ்பெக்டர் இடியப்பனின் மூலம் உண்டாகி விடும். ஆகையினால் அவர் எதிரில் எப்போதும் அதிகக் கூட்டமே நிற்கமாட்டார்கள்.

இத்தகைய ப்ரபு காட்டிய கடிதத்தை நாயுடு வாங்கி பார்த்தார். அதில் பின் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

“ஆ! மாமீ! மாமா! ஆபத்து! ஆபத்து! என்னை அடுத்த வீட்டு சு.....கு.....கொண்டு போகிறான்.....எழுந்திருங்கள் வாருக்கள். வாருங்கள். தீலக.....”

விடை.—ஐயோ! நானும் முதலில் அப்படித்தான் ஏமார்ந்த அர்ஜெண்டு தந்தியடித்து கம்பெனியில் விசாரிக்கையில் என் பெயர் கொண்ட ஓர் குப்பைக்காரனுக்கு அந்தப் பரிசு கிடைத்ததென்று பதில் கிடைத்தது. தண்டத்திற்குத் தந்தி செலவு ஒரு நஷ்டந்தான் மிச்சமாயிற்று.

என்றது மட்டும் இருந்தது. திலகவதியின் மற்ற கடிதத்தின் எழுத்துடன் ஒட்டிப் பார்த்தார். இரண்டும் ஒரே எழுத்து என்பது நாயுடுவுக்கு நன்கு தெரிந்து விட்டது. அவருக்கு உண்டான ஆச்சரியத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அந்த ஆச்சரிய களை முகத்தில் நன்றாக ஜவலித்தது.

சுருமாரனுக்கோ செய்தி பொன்றமே விளங்கவில்லை. திகிலும், பீதியும், நடுக்கமும் ஒன்றுகூடி அவனை வதைக்கின்றன. நாயுடுவின் முகத்தையே பார்க்கிறான். நாயுடுவும் அக்கடிதத்தைப் படித்ததும் அதை இன்ஸ்பெக்ட்டர் இடியப்பனிடம் கொடுத்து விட்டு, ஒருவிதமாகப் பார்த்துக் கொண்டே, “ஓகோ! வெற்றி தங்களுடைய தென்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இக்கடிதம் ஒன்றே அதற்குச் சாட்சி. ஆதாரம். உமது வெற்றிக்கு தக்க பலமான பிடிப்புமாகும். இப்போது திலகவதி கிடைத்து விட்டாளா! அல்லது உங்கள் சாமார்த்தியத்தினால் இனிமேல் தேடவேண்டுமா! அப்படி தேடவேண்டி இருப்பினும் கூட அது ஒரு பெரிய காரியமல்ல! இன்ஸ்பெக்ட்டர் புலி பாய்ந்தால் அதில் தோல்வியும் உண்டா!” என்றார்.

இன்ஸ்:—ஓகோ! தாங்கள் கூறுவது ஏதோ கேலி செய்வது போலத் தோற்றுகிறது. அப்படி நினைத்து சற்று இறுமாப்புடன் பேசவேண்டாம். தாங்கள் எத்தனையோ கேஸ்களில் ஜெயித்திருக்கலாம். ஆனால் தோற்றது எத்தனையோ! அவைகள் கணக்கில்—ஜாபிதாவில்—வராது. வந்ததுமில்லை. அதுபோல இரண்டும் நடப்பது சகஜந்தான். எனினும் இந்த கேஸ் விஷயத்தில் கட்டாயம் என்னுடையதே ஜெயம் என்பது நிச்சயமாகக் கூறுவேன். இந்நேரம் திலகவதியைப் பிடித்திருக்கலாம். அதற்குத் தக்க சிப்பந்திகளை யனுப்பி இருக்கிறேன். அவர்கள் சும்மா இருக்கும் சோம்பேறிகளல்ல. இப்போது நான் தங்களிடம் வீண் வார்த்தை

வினா.—ஏனையா! உமது மாப்பிள்ளைக்கு ஏதோ கம்பெனியில் வேலை என்று தடபுடலாகக் கூறினீர்களே! நான் விசாரித்ததில் (ஹேர்கட்டிங்கு ஸலான்) கூவரக்கடையில் வேலையாமே! இதற்கா இத்தனை டம்பம் பேசினீர்.

புதிய நாவல்

வேளிவந்து விட்டது

ஸ்ரீமான் வடுவூர். கே. துரைசாமி ஐயங்கார் B. A.,
எழுதிய

மன்மதபுரியின் முடி மந்திரம்

அல்லது

திகம்பரசாமியார் திரு நடன வைபவம்

விலை ரூ. 2-12-0

ரூ. 3 முன்பணமனுப்பி தபாற்செலவின்றி பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.
வி. பி. சி. டைபாது.

ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்
எழுதிய புதிய நாவல்

சோதனையின் கொடுமை

அல்லது

செல்வமே சொர்க்கம்

ஒரு நாலை அதன் அட்டவணையைக் கொண்டே மதிப்பிட்டுக்
கூறலாமல்லவா ?

அட்டவணை

1. தாய் வேறுத்தால் நாயும் வேறுகீதும்.
2. பெண்டாட்டி பித்தன் சண்டாள யோசனை.
3. தனத்தின் மூலம் கனத்த தீவேஷம்.
4. நிலையற்ற பணமே! கொலைக்கஞ்சாயோ!
5. தேடாந்துணைவன்—திகட்டாக் கல்வி.
6. ஜமீந்தாரணியின் சேறுகீது.
7. காதல் உதயம்—களங்கமற்ற அன்பு.
8. அநாதை ஆசிரமம்—விநோத விளம்பரம்.
9. தலைக்குக் கொள்ளி விலைக்கு வாங்கியது.
10. இடிமேலிடித்த பேரிடி.
11. தழல் மீது விழுந்த பழக்கங்கள்.
12. சாகர அலைகள்—மோகின் அவதாரம்.
13. அன்பு பூங்காவில் இன்புறும் கிளிகள்.

இத்தனை அதிகாரத் தலையங்கங்களுடன் 370 பக்கங்கள்
கொண்ட அதியற்புதமான நாவல். அழகிய ஆப்டோன் படத்
துடன் கூடிய அட்டையுள்ளது.

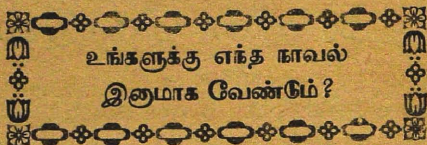
விலை ரூ. 1-8-0

சந்தா நேயர்களுக்கு ரூ. 1-4-0.

“ ஜகன்மோகின் ” ஆபீஸ், திருவல்லிக்கேணி

ஸ்ரீமான் வறலூர். கே. துரைசாமி ஐயங்கார் பி. ஏ.
எழுதிய நாவல்கள்.

	ரூ. அ.		ரூ. அ.
பூர்ண சந்திரோதயம்—	... 7—8	பாலாமணி—	... 2—8
சௌந்தரகோகிலம்	... 6—0	துரைக்கண்ணம்மாள்	... 2—4
திகம்பர சாமியார் பால்ய லீலை—	... 5—0	உசந்த மல்லிகா	... 1—8
கும்பகோணம் வக்கீல்	... 3—0	வஸந்த கோகிலம்	... 1—4
மாயாவினோதப் பரதேசி	... 5—0	காதலின் மகத்துவம்	... 1—4
மதன கல்யாணி—	... 4—8	வித்தியாசாகரம்	... 1—4
விலாசவதி—	... 3—0	திலோத்தமா	... 0—12
மேனகா—	... 3—0	திவான் லொடபட்சிம்	... 0—12
கனகாம்பஜம்—	... 2—12	பன்னியூர் படாடோபா	... 2—4
		சர்மா	... 3—0
		மிலிஸ் லைலா மோகினி	... 3—0

உங்களுக்கு எந்த நாவல்
இனாமாக வேண்டும்?

கீழ்க்கண்ட விவரத்தைப் படித்து, உங்களது நேயர்களின் சந்தாவை
அனுப்பும்போது, வேண்டிய புத்தகங்களின் பெயரைத் தெரிவிப்புகள்.
மறு தபாலில் தபாற் செலவின்றி அனுப்புகிறோம்.

பரிசு புத்தகங்கள்

(1)	ஒரு புதிய சந்தாதாரரைச் சேர்த்து முன்பண
மனுப்புகிறவர்களுக்கு	இன்ப மனோகரி
(2)	2 புதிய சந்தாதாரர்களை	நளினசேகரன் அல்லது
முன்று வைரங்கள் அல்லது வீரவஸந்தா
(3)	3	கோபாலரத்னம்
(4)	4	கதம்பமாலை அல்லது
சுகந்தபுஷ்பம்
(5)	5	கௌரிமுத்தன் அல்லது
ஸாரமதி
(6)	6	சண்பகவிஜயம்
(7)	7	சாமளநாதன் அல்லது நகீமீனிகாந்தன்
அல்லது நவநீதகிருஷ்ணன்
(8)	8	வைதேகி அல்லது பத்ம
சுந்தரன் அல்லது ராதாமணி
அல்லது சாநுலோகனு
அல்லது பரிமளசேகவன் &
உத்தமசீலன்

“ஐக்கம்மோகினி” ஆபீஸ், திருவல்லிக்கேணி.

நீங்கள் பல வருஷங்களாக எதிர்பார்த்திருந்த
புத்தகத்தின்

இரண்டாம் பதிப்பு

வேளிவந்துவிட்டது

“பிரஜாநகலன்”, “அமிர்தகுணபோதினி” இவற்றின்
பத்திராசிரியரும், பிரவித்த கதாசிரியருமாகிய
ஸ்ரீமான் எஸ். ஜி. இராமாநுஜவ நாயுடு
இயற்றிய

ஆநந்த கதா கல்பகம்

(முதல் வால்யம்)

இதில் 22 நாவல்களும், 27 கதைகளும், 890 அநுபவ ரகவியங்களுமும், வேறு பலவும் அடங்கியுள்ளன.

912 பக்கங்களுள்ள மகா பெரிய நாவல்
மிகவும் குறைந்த விலை ரூ. 3 தான் : தபாற் செலவு அணு 8.

பாலிகா கல்பகம்

சிறுமிகளுக்கவசியமான நூல்

விலை அணு ஆறு.

நமசித்த தெரிந்த வரையீல்

தமிழ்ப் பத்திரிகையுலகில் இதுவரை

நடைபெறாத சம்பவம்

இனும்

முற்றிலும்

இனும்

இனிமேல் நமது நூலாசிரியையால்

எழுதப்படும் நாவல்கள்

நமது

ஜீவிய சந்தா நேயர்களுக்கு இனும்

இதர சஞ்சிகைகளைப் போல நாமும் ஜீவிய சந்தா ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அநேகர் கோருவதால், ரூ. 25 முன் பண மனுப்புக்கிரவர்களை நமது ஜீவிய சந்தாநாரர்களாகக் சேர்த்துக் கொள்வதுடன், இனிமேல் நமது நூலாசிரியையால் எழுதப்பட்டு, நம்மால் பிரசுரிக்கப்படும் எல்லா நாவல்களையும் இனமாக அனுப்புவோம்.

“ஜகன்மோகினி” ஆபீஸ், திருவல்லிக்கேணி.

க த ம் ப ம ா லை

அநுபவக் களஞ்சியம்
இன்ப மணிகள்
உத்தமப் போக்துகள்
எளிய நடை
ஐயமகற்றும்
ஔதற்கரிய

ஆனந்த வேள்ளம்
ஈடிவாக் களிகள்
ஊன்றிய சொற்கள்
ஏனையோர்க்கும் விநந்து
ஔப்பற்ற நீதிகள்
ஔளதாரிய துணங்கள்

ஹாஸ்ய ரஸம் இவையனைத்தும் ஒருங்கே அமையப்
பெற்ற உயரிய கதைகளடங்கிய இனிய புத்தகம்
ஈலை ரூபாய் ஒன்றேதான்.

தபாற் செலவு இனாம் ! ஒரு சந்தோஷச் செய்தி

நமது சந்தா ரேயர்களில் பலர், நமது புத்தகங்களை வாங்கும்போது, தங்களுக்கு வேண்டிய இதர புத்தகங்களையும் அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். நாம் வேறு புத்தகங்களைக் கையில் வைத்துக் கொள்வதில்லை யாகையால், மற்றவற்றை அனுப்ப முடியாதென்று எழுத வேண்டி யிருக்கிறது. அநேக ரேயர்கள், தங்களுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை தனித்தனியாக ஒவ்வொரு புத்தகசாலையினின்றும் வரவழைப்பதென்றால் தங்களுக்கு அதிக தபாற் செலவு ஏற்படுகிறதென்று எழுதுவதால், எல்லோருடைய செளகரியத்தையும் உத்தேசித்து இனிமேல் நமது சந்தா ரேயர்கள் கேட்கும் புத்தகங்களை வாங்கி யனுப்பத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். ஆகையால் ரேயர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களின் விவரமும், அவற்றின் முழு கிரயமும் முன்பணமாக அனுப்பினால் அவற்றை தபாற் செலவில்லாமல் அனுப்புகிறோம். ஐந்து ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட ஆர்டர்களுக்கே தபாற் செலவில்லாமல் அனுப்ப முடியுமாதலால், அதற்குத் துறைந்த ஆர்டர் செய்யவர்கள் நான்கணு சேர்த்து அனுப்பவும். இந்த ஏற்பாட்டின்படி வி. பி. யில் அனுப்பமுடியாது.

மேற்கண்ட ஏற்பாட்டினால் இனிமேல், நமது சந்தா ரேயர்களும், அவர்களது நண்பர்களும் தங்களுக்கு வேண்டிய சகல புத்தகங்களை தபாற் செலவும், வீண் அலைச்சலு மின்றி பெற்றுக்கொள்ள முடியுமென்பதை கவனிக்கக் கோருகின்றோம்.

“ ஐகன்மோகினி ” ஆபீஸ், திருவல்லிக்கேணி.

யாடிக் காலஹரணம் செய்ய வரவில்லை. முக்கியமாக வந்த காரியத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். காரியம் ஜெயமாகிய பிறகு நாம் தனித்துப் பேசுவோம். இப்போது இந்த பெரியவரைக் கைது செய்வதற்காக வந்திருக்கிறோம்." என்றதும், சகுமாரனுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. "என்ன! என்ன! என்னைக் கைதியாக்குவதற்கா! ஏன்? எதற்கு?" என்று வெகு தைரியமாகக் கேட்டுப் பின்னர் நாயுடுவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

இன்ஸ் :—உங்களைத்தான் ஐயா! ஏன் ஆத்திரப்படுகிறீர்கள்? உங்கள் பெட்டிகளைச் சோதனை செய்யவேண்டும்.—என்று கூறிக் கொண்டே நாயுடுவின் முன்பு இருந்த கடிதங்களையும், சகுமாரனுடைய பெட்டியைச் சோதித்து அதிலிருந்த கடிதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டார். "சகுமாரரே! அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணைக் கள்ளத்தனமாக அபகரித்து மறைத்திருப்பதற்காக உம்மைக் கைது செய்கிறோம். திலகவதியை எங்கு மறைத்திருக்கிறீர் என்பதை நீர் கூற மறுத்தாலும் நாங்கள் கண்டுபிடித்து விடுவோம். எனினும் எங்கள் ட்யூடிப்படிக்குக் கேட்கவேண்டியதைக் கேட்கிறேன். அந்தப் பெண்ணுடன் உமக்கு எத்தனை நாளாகப் பழக்கம்? எங்கே கொண்டு ஒளித்திருக்கிறீர் என்பதை இப்போது உமது வாக்குமூலத்தில் கொடுத்தாகவேண்டும்." என்று சற்று நகைத்த வண்ணமாயும், அதிகாரத் தொனியுடனும் கூறினார்.

இது கேட்ட சகுமாரன் "ஐயோ! இதென்ன அக்ரமம்! அந்தப் பெண்ணை எனக்குச் சில வருடங்களாகவே பம்பாயிலிருந்து முதல் பழக்கமுண்டு. அவள் காணாத விஷயத்தில் ஏதோ பெரிய சூது நடந்திருக்கிறது. நான் சத்யமாக அவளை அபகரிக்கவில்லை. நாயுடு காரு! இந்த விஷயத்தில் முடுமந்திரங்கள், அபார மோசங்கள் நடந்திருக்கின்றன. நாங்கள் சற்று முன் தெரிவித்தது போலவே

விடை —நாகரிக முறையில் ஏன் புதிதாகக் கூறலாகாது? சிலை சிங்காரக் கம்பெனியில் வேலை என்றுதானே கூறினேன். உமது மூளையில் ஏழுவிட்டால் யார் என்ன சொல்வது?

இந்த அக்ரமக்காரர்கள் ஜோடித்தனுப்பி விட்டார்கள். நாயுடு காரு! இந்த விஷயத்தைச் சற்று கூர்ந்து கவனித்தால் நன்றாகக் கீழ் வருமாறு விளங்குகின்றது. அதாவது நான் வெளியிலிருந்தால் அவள் காணாத விஷயத்தில் கட்டாயம் சீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவளைக் கண்டுபிடித்து விடுவேன் என்றது அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது. என்னை இவ்வுலகத்தை விட்டு மாற்ற முயற்சி செய்ய இயலாமை யால் இந்த மகானுபாவர்களின் உதவியைக் கொண்டு சிறையுலகத்திற்கு அனுப்பிவிட வழிசெய்து விட்டார்கள். நாயுடுகாரு! என்னைச் சிறையிலாவது அடைக்கட்டும். யாரேனும் திலகவதியின் கழுத்தை யறுத்து விட்டு அதற்கும் சரியானபடி ஜோடித்த நான்தான் கொலை செய்ததாகத் தீர்ப்பளித்து என்னைத் தூக்கிலாவது போடட்டும். என் மனம் சளைக்காது. என் னொயிர்க் காதலியின்—கண்மணியின்—பொருட்டு நான் எதற்கும் தயாராக விருக்கின்றேன். நாயுடுகாரு! தாங்கள் மட்டும் க்ருபை செய்ய வேண்டும். எங்கள்பால் கருணையுடன் தாங்கள் முயற்சித் தால் ஜெயமாகாது போகாது. அப்படி ஜெயமில்லை யெனில் அதற்கு மேல் நடப்பதைப் பார்த்துக்கொள்வோம்.

ஐயா! இந்த சுருமாரன் ஓர் சுத்தவீரனென்று எண்ணுங்கள். உங்களுடைய ஆகாய ஜோடிப்புக்களின் அருமையை நான் பல விடங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். தாங்கள் இஷ்டம் போல என்னைக் கைது செய்யலாம்; கொண்டு செல்லலாம். நாயுடுகாரு! என் தாயாருக்கு மட்டும் தைரியம் கூறுங்கள். அவளை வருத்தப் படவேண்டாம் என்று கூறுங்கள்.” என்று வெகு வீரத்துடனும், விசனத்துடனும் கூறினான்.

இதற்குள் இன்ஸ்பெக்டர் தாம் ஏதோ பெரிய கேஸில் வெற்றி கண்டு விட்டதாக அப்போதே எண்ணிக் கொண்டு அக மகிழ்ந்தார். கூட வந்திருந்த இரண்டு தடியன்களைக் கூப்பிட்டு

‘வேலைதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறதே’ என்று கேட்கும்போதெல்லாம் வேலைக்காரருக்கு முன் பணம் ‘கொடுத்தாவிட்டால், அவர்கள் தாங்கள் அதிகப்பணம் பெற்றுக்கொண்டதை மறைப்பதற்காகக் கூலியை அதிகப்படுத்திக் கூறுவதுடன் சிசுமயம் வாங்கின பணத்தையும் இல்லை

“என்னடா! நேற்று நடந்த விஷயங்களைக் கூறுங்கள்” என்றார். உடனே அவ்விருவரும் வெகு பயத்துடன் பேசத் தொடங்கி “சாமீ! நேற்று இரவு நாங்கள் இருவரும் ஒரு வேலைபாக இய்விட்டின் பின் புறம் சென்றோம். அப்போது இரவு 11 மணிக்கு மேல் இருக்கும். அப்போது ஏதோ ஒரு மாதிரி ஈனக்குரல் போல் கேட்டது. நாங்கள் சற்று தூரத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு மோட்டார்கார் வந்தது. அதில் ஒரு அழகான பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள். இந்த மனிதனும் பக்கத்தில் அவளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். இது என்னவோ! என்று நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். பெண் மட்டும் திமிறிக்கொண்டு கையையும், காலையும் உதறினாள். இந்த ஆசாமி அவளை விடவில்லை. கார் கேட்டை விட்டுத் தாண்டியதும் வெகு வேகமாகப் போய் விட்டது. எங்களுக்கு மட்டும் சந்தேகமாகவே இருந்தது. எங்க வேலை வெகு முக்யமான தாகையினால் அதற்குப் போய்விட்டு இன்று பத்து மணிக்கு வந்தோம். இந்த பக்கம் வருகையில் ஒரு பெண்ணைக் காணவில்லை என்றும், போலீஸார் வந்து தேடுவதாகவும் செய்தி தெரிந்தது. நாங்கள் உடனே இதைத் தெரிவிக்க எண்ணி உங்களிடம் வந்தோம். இதுதான் நடந்த செய்தி” என்றார்கள்.

இன்ஸ்:—என்ன ஐயா! என்ன சொல்கிறீர்? நாயுடுகாரு! எப்படி இருக்கிறது. குட்டெல்லாம் விளங்கி விட்டது பார்த்தீர்களா!

சுதுமா:—ஐயா! நீங்கள் வெகு சாமார்த்தியசாலி என்பதை நான் அறிவேன். ஜோடிக்கும் சாக்ஷிகளைச் சரியானபடிக்கு ஜோடித்திருந்தால் வெகு அழகாக விருக்குமே! நான் அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு போகவேண்டிய ப்ரமேயமே இல்லையே! என்னுயிரும் அவள் உயிரும் ஒன்றல்லவா! மனப்பூர்வ யென்கிறார்கள். இக்காலத்தில் யாரையும் நம்பி ரசீதில்லாமல் பணத்தைக் கொடுப்பதும், கூலியைப்பற்றி முன்னதாகவே எழுதி வாங்கிக்கொள்ளாமலிருப்பதும் பெருந்தவறு. அதனால் வீணான நஷ்டமும் மனஸ்தாபமும் தான் வாய்ப்பம்.

மாகக் காதலித்த காதலியை நான் ஏன் அபகரித்து இம்சிக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் உமது மூளை பாகஸ்பதிபோல வேலை செய்திருக்கிறதே! அடாடா! உங்கள் திறமே திறம். அவளுடைய உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க வகையின்றி என்னைக் கைது செய்தும், சாஸ்திகள் ஜோடிப்பதும் வெகு அழகு—என்றான்.

இந்த வார்த்தை இன்ஸ்பெக்டருக்கு மகா கோபத்தை உண்டாக்கி விட்டது. “ஓகோ! தலைகால் தெரியாமல் துள்ளவும் பேசவும் இது இடமல்ல. காதலித்த பெண்ணை விருக்கலாம். அவள்மீது வந்துள்ள போர்ஜரி குற்றத்தில் டண்டா போர்த்தில் நீர் சம்மந்தப் பட்டிருக்கலாம். அது வெளியாகி விட்டால் ஆபத்து வந்து விடுமே என்கிற நடுக்கலால் அவளை பலாத்காரமாக ஒளித்து விட்டால் இந்த விஷயம் வெளியாகாது போய்விடும் என்ற ஓர் எண்ணத்தைக் கொண்டு செய்துள்ள காரியத்தை நானறிவேன். உம். இதோ வாரண்டு. வீண் வார்த்தைகள் வேண்டாம். புறப்படும்” என்றார்.

சுருமாரனுக்குக் கோபம் நெருப்பு போலப் பற்றி வருகிறது. இந்த கூட்டத்தாரிடம் பேசவே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லையாதலால். பேசாமல் நின்றான். அடுத்த நிமிடம் இன்ஸ்பெக்டர் சுருமாரனைக் கைது செய்து கொண்டார். மற்றபடி அவர்களின் சட்டப் போல எல்லாவற்றையும் எழுதிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார்.

இந்த விஷயம் முற்றும் தகவலாகத் தெரியாவிடினும் கோமள வல்லியம்மாளுக்குக் காற்று விசேஷமாக இச்செய்தி எட்டிவிட்டது. உடனே அந்த அம்மாள் அலறி யடித்துக்கொண்டு இந்த வீட்டிற்கு ஓடி வந்தார்கள்.

அப்போதுதான் சுருமாரனைக் கைதியாக்கிக்கொண்டு வீதியில் வந்தார்கள். கூட்டம் தேர்த் திருநாளைப்போலக்கூடி யிருக்கிறது.

தமக்கு அதுகூலமான விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறுகையில் மாத்திரம் ஜோசியரிடத்தில் சிலருக்கு அதிக மதிப்பு, கௌரவம். ஏதாவது கெடுதல் நேரப் போலதாகச் சொல்லிவிட்டால் உடனே எல்லாம் பறந்துவிடுவதுடன் ஜோவியத்தினிடத்திலேயே ஒருவித வெறுப்புண்டாகி விடுகின்றது

விதியிலிருக்கும் போலீஸ் மோட்டாரில் சுருமாரனை ஏற்றும் சமயம் கோமளவல்லியம்மாள் இதைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்து “ஐயோ! சுருமாரா! சுருமாரா! இதென்ன பரிபவம்!” என்று கதறினாள்.

தாயாரைக் கண்ட சுருமாரன் கண் கலங்காமல் தைரியத்துடன் “அம்மா! உனக்கு விஷயமெல்லாம் இந்த தர்மாத்மாவாகிய நாயுடு கூறுவார். ஆதலால் கவலைப்படாதே! நான் நர்மதைக்குப் பின்னர் பிறந்தவனல்லவா! அவளைப்போல் நானும் செல்கிறேன். கண்ணீர் விடாதே! கடவுளை நம்பு. ஜெயம் நமக்கே! இதுகாறும் நான் உன்னிடம் கூறுகிற இந்த ஒரு ரகவியத்தை நாயுடு உனக்குக் கூறுவார். அதற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.” என்று கூறுவதற்குள் கார் புறப்பட்டுவிட்டது. கோமளவல்லிக்கு ஆகாசமும் பூமியும் ஒன்றாகி, வானமிடிந்து தலைமீது விழுந்ததுபோலாய்விட்டதால் அவள் அப்படியே வெட்டிச் சாய்த்த மரம்போல விழுந்து ப்ரக்ஞையற்றாள். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டத்திற்குக் குறைவா! ஆயிரக்கணக்கில் கூடிவிட்டது. எல்லோரும் ப்ரமித்து விட்டார்கள்.

12-வது அதிகாரம்

சீற கொடிந்த பறவை

தன்னுடைய கால விதியை எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்த வண்ணம் திலகவதி அன்று முற்றும் எழுந்திருக்கவில்லை. தன்னுடைய அபாயகரமான—பயங்கரமான—நிலைமையை எண்ணும்போதே அவளையறியாது ஏதோ

எவ்வளவு கஷ்டத்தை யுண்டாக்கக்கூடிய சம்பவம் நிகழ்வதாக விருந்தாலும் அதற்குத் தக்கபடி மனத்தைச் சமாதானப் படுத்திக்கொள்ளலாம். ஆனால் ‘என்ன வருமோ, எது வருமோ’ என்கிற கவலைக்குட்பட்டோர்ந்தவிடின் அதனை சமாளிப்பது வெகு அரிது.

செய்கிறது. கணபதி வந்து கடுஞ்சீற்றத்துடன் பேசிச் சென்றதானது அவளுடைய மனத்தில் ஏற்கெனவேயுள்ள திகில் என்னும் தீயில் ரெய்யை வார்த்ததுபோலாய்விட்டது.

“ஐயோ! என் விதி என்னுடன் நில்லாமல் அந்த மகானுபவனை என் காதலர் என்று மகா பாபி நான் ஏன் சொன்னேன். அதனால் அவருக்கு என்ன ஆபத்து நேருமோ! இதையறியாது பாழாகிவிட்டேனே! திடீரென்று என் வாயில் இவ்விதம் வந்தது நன்மைக்கோ தீமைக்கோ தெரியவில்லையே! சர்வேசா! என்னை எவ்விதமான சித்திரவதைகள் செய்தாலும் சரியே! என்னொருயிர்க் காதலருக்கு ஒரு விதமான தீங்கும் செய்யாதே! சர்வலோக சரண்யா! இந்த ஒரு விதத்திலாவது எனக்கு உதவி புரியவேண்டும்.” என்று தனக்குள் வேண்டித் தொழுதவாறு அந்த புறக்கடைப்பக்கமே படுத்திருந்தாள்.

தான் வழக்கமாகச் செய்யும் சமையல் வேலையைச் செய்வதற்கும் அன்று மறந்தாள். தன் தலைமீது புரண்ட பாறையைப் போன்ற அபாண்டப்பழியை எண்ணியே துக்கித்தவாறு கிடந்தாள். மணியாக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. சகுமாரனுக்குத் தான வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டது ஓர் பெரிய தடங்கலாக ஆய்விட்டது. தான் என்ன செய்வது நாளைய கதி இன்னும் எத்தகைய பயங்கரமாக முடியுமோ! என்று எண்ணும்போது தேகமே கிடு கிடு என்று ஆடியது.

அங்கச்சியம்மாளும் இவளை வழக்கப்படி சமையல் செய்வதற்கு அதட்டியும் திட்டியும் அழைக்காமல் தானே சமையல் அறை ராணியாகப் புகுந்து அவ்வரசின் செங்கோலாகிய கரண்டியைத் தாங்கி நின்றாள். இச் செய்கையே திலகவதிக்குப் பின்னும் குழப்

பாடத் தெரிந்தவர்களில் சிலர் தங்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவர் களும், தங்களது வீருத்தியில் சிரத்தையுள்ளவர்களும் வேண்டிக் கொள்ளையில் பாடாமல், முகஸ்துதி செய்துப் புறங்கூறபலர்கள் முன்னிலையில் தாராளமாகப் பாடுகிறார்கள். உண்மையான அன்பிற்கு மதிப்பில்லை.

பத்தை யளித்தது. கணபதி அப்படியும் இப்படியும் உலாசியவாறு திலகவதியை விறைக்க விறைக்கப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். அதற்கும் திலகவதி ஏதும் அசையவில்லை.

இரவு எல்லோரும் போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு தத்தம் படுக்கையறைக்குப் போய்விட்டார்கள். திலகவதியைச் சாப்பிட அழைக்கவே இல்லை. கணபதி மட்டும் மீண்டும் ஒருமுறை திலகவதியிடம் வந்து மிரட்டினான்; பயமுறுத்திக் கேட்டான். திலகவதி தான் முன் கூறிய பதிலையே கூறினாள். “மாமா! தாங்கள் என்னை என்ன செய்தபோதிலும் என்னை வளர்த்த தங்கள் மீது ஆணையாக நான் எவ்விதமான குற்றமும் செய்யவில்லை. என்று கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டாள்; கண்ணீர்விட்டுக் கதறினாள்.

எத்தகையோருக்கும் மனத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகு எத்தகைய உண்மையும் பயன்படுவதில்லை யல்லவா? தங்களுடைய வினாச காலத்திற்கோ, அன்றி பிறருடைய போதாக்காலத்திற்கோ, உண்மை முற்றும் வெறும் புரட்டாகத் தோன்றி அதற்கனுகூலமாகவே காரியங்களைச் செய்து த்வேஷத்தை வளர்த்திக் கொண்டு பெரும் பகையை விருத்தியாக்கி இரு தரத்தினரும் பரமத்வேஷியாகிவிடுகிறார்கள். பிறகு உண்மையை அறிந்து பலன் யாது?

கணபதிக்கு இவ்வார்த்தைகள் முற்றும் வெறும் கட்டுக் கதையாகவே தோன்றின. பெரிய தபோ முனிகளைப் போல விறைக்க விறைக்கப் பார்த்துவிட்டு “உம்! கெடுவான் கேடு நினைப்பான். உன்னுடைய அயோக்யச் செய்கை என்றும் மூடியபடியே இருக்கும் என்று நம்பிச் செய்து வந்தாயே! அதை இன்னமும் நம்பாதே! தீருடன் பெண்ணாதி என்றும் கைம்பெண் என்ற பழமொழி பொய்க்காது. ஜாக்ரதை! ஐயோ பாவம்! என்கிற எண்ண

சிலரைப் பார்க்கும்போது அவர்களுடன் பேசுவதற்கு விருப்பமுண்டாவதில்லை. ஆனால் பேச ஆரம்பித்த பிறகோ அவர்களது வாக்கு சாதூரியத்தில் வசப்பட்டு பேச்சை நிறுத்த மனமிலாது முன்னர் கொண்ட எண்ணத்திற்கு வருந்த நேருகின்றது.

மெல்லாம் உன்னிடம் இனி மலை யேறிவிட்டது. நானே இந்நேரம் என்ன கதியிலிருப்பாய் என்பதை நினைத்துப் பார்த்துக்கொள்” என்ற தாட்சண்யமின்றி கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட திலகவதி என்ன செய்வாள் பாவம்! உரலுக்குள் தலையை நீட்டிய பிறகு உலக்கை விழுமென்று பயப்பட்டால் முடியுமா? தன்னுடைய முடிவும் இவர்களது கையில் தான் இருக்கிற தென்று தீர்மானித்து விட்டாள். அதே சிந்தனையில் படுத்திருக்கையில் வேலைக்காரி வந்து “உள்ளே போய் படுத்துக்கொள்ளுமா; கதவு போடவேண்டும்” என்று கூறினாள். திலகவதி புறக்கடைப்புறம் தனியாக விருக்கப் பயந்து உள்ளே வந்து ஒரு மூலையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

வேதனையே உருக்கொண்ட வனிதைக்குத் தூக்கம் பிடிக்குமா! அவள் சற்றும் கண்ணை மூடவில்லை. கடிக்காரம் தன் வேலையைக் கணக்காகச் செய்து காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறாள். இரவு சுமார் ஒரு மணி சமயமிருக்கும். திலகவதி படுத்திருந்த விடத்தில் ஓர் அழகிய வாலிபன் தோன்றினான். இராக்கால மாகையினால் விளக்கு கம்மலாக ள்ளிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த சிறுவெளிச்சத்தில் தன்னருகில் ஓர் புருஷன் வந்ததை யறிந்த திலகவதி அலறி திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து “யாரது? யார்! யார்!” என்று சற்று அதட்டிய குரலில் கேட்டாள்.

அந்த மனிதன் “நான் யார் என்பதைப் பிறகு சொல்கிறேன்; எழுந்திரு” என்றான். இதற்குள் கூட வந்த மற்றொரு மனிதன் திலகவதியின் முகத்திற்கு நேராகத் தன் கையை ஆட்டி ஏதோ மந்திரத்தை ஜெபித்து மெஸ்மரிஸம் செய்து விட்டான். உடனே திலகவதி தன்னறிவு புரண்டவளாய் சரேலென்று வாரி கட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள். அந்த இரு மனிதர்களும் செல்லும் வழி

புத்தகத்தைப் படிக்காமலேயே சிலர் கௌரவமாக “படித்து விட்டேன்; வெகு நன்றாகவிருந்தது என்ற” புகழ்வது. ஆனால் அதிஷ்டம் ஏதாவது சந்தேகத்தைப்பற்றிக் கேட்டால் அப்போது விழிப்பது. பொய் சொன்னாலும் பொருத்தச் சொல்லவேண்டாமா!

யோடு திலகவதி தன்னை யறியாமலேயே நடந்து செல்ல வாரம்பித் தான். பின்புறத்துத் தோட்டத்து வழியாகவே அவர்கள் சென்று அங்கு தயாராக விருந்த மோட்டாரில் ஏறிக்கொண்டார்கள். திலகமும் பதில் பேசாது கட்டை போல அசையாது உட்கார்ந்தாள். அடுத்த சூண்ணம் கார் வெகு வேகமாகப் பறந்து விட்டது.

சுமார் இரண்டு மணி நேரம் அந்த வண்டி சென்று கடைசியில் ஓர் இடத்தில் நின்றது. அவர்கள் இறங்கி உள்ளே சென்றார்கள். திலகவதியும் ஓர் யந்திர பொம்மையைப் போல உள்ளே சென்றாள். அந்த விடுதியின் ஒரு பாகத்தில் அழகாயும் வெகு அலங்காரத்துடனும் அமைக்கப் பட்டிருந்த அறைக்குள் அவர்கள் நுழைந்தார்கள். திலகவதியும் கூட நுழைந்தாள் அங்கு அற்புதமான மெத்தை தைத்த சோபா ஒன்று போடப்பட்டிருந்தது. அதில் திலகவதியை உட்காரச் செய்தார்கள். பதுமையைப் போல திலகவதி அவ்வழகிய சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

அசைவற்று அப்படியே உட்கார்ந்திருந்த திலகவதியின் முகத்தினருகில் அவன் முன்போல ஏதோ செய்தான். திலகவதி இடப் பொடிந்த பதுமையைப் போல தபீரென்று படுத்து விட்டாள். அவ்வளவுதான். அடுத்த நிமிடம் பிணம்போலாகி விட்டாள். உயிர் இருக்கிறதோ! இல்லையோ! என்ற பெருஞ் சந்தேகம் உண்டாகி விட்டது. சோபாவில் படுத்த திலகவதியைப் பற்றி என்ன கூறுவது. சுவத்திற்கு சுவாசமில்லை; இவளுக்கு சுவாசம் ஒன்று மெல்லியதாக ஓடுகிறது. இதுதான் வித்யாசம். அடுத்த நிமிடம் அவ்வறையின் கதவுகள் சாத்தப்பட்டு வெளித் தாழ்ப்பாள் இடப் பட்டது. அபலையான திலகவதிக்குத் துணை யார்? அந்த அற்புத மகிமை பொருந்திய அருள் ப்ரகாசந்தான் என்பதைக் கூற வேண்டுமா?

அன்பு, சினேகம், காதல், பக்தி, வைராக்கியம் எதுவாயினும் ஒரு வரம்புக்குட்பட்டிருந்தால்தான், கௌரவமாயிருப்பதுடன் பார்ப்பிவர்களுக்கு மதிப்பேற்படுகின்றது. மிதமிஞ்சிவிடின் அருவருப்பே யுண்டாகின்றது. அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சும் என்பது போலத்தான்.

இரவு எவ்விதம் கழிந்ததோ ஈசனே அறிவான்! உதய மாயிற்று. இந்த இரு ஆசாமிகளும் அந்த அறையில் வந்து, அங்குள்ள மேஜையின் மீது சில தின்பண்டங்களும், காப்பியும், ஓர் கடிதமும் வைத்து விட்டுத் திலகவதியின் முகத்தில் முன்போலவே மெஸ்மெரிஸம் செய்து விட்டுப் போய் விட்டார்கள். இவர்கள் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் திலகவதி துயின்று எழுபவள் போலக் கண்ணைத் திறந்தாள்.

சரியானபடி விழிக்கமுடியவில்லை. ஏதோ ஒருவாறு தலை சுற்றலும் கண் மங்கலாயும் இருந்ததால் பேசாமல் படுத்து விட்டாள். “நாம் எங்கிருக்கிறோம், என்ன?” என்கிற எண்ணமே அவள் மனத்தில் உதிக்கவில்லை. இன்பமோ! துன்பமோ! தன் பழங்கதையோ! ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஒரு விதமான கலவரமாகவே இருந்ததால் இன்னும் சற்று நேரம் படுத்திருந்து பின்னர் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அப்போதே அவள் கண்ணெதிரில் மேஜை மீதிருந்த சிற்றுண்டிகளில் அவளது பார்வை சென்றது. அதைக் கண்டதும் தான் அதைப் புசிக்க வேண்டும் என்கிற ஓர் அவா உண்டாகியது. அகோரமான பசியும் எடுத்தது.

உடனே எழுந்து பல் சுத்தி செய்து கொண்டு அந்த ஆகாரத்தைப் புசிக்க அதனருகில் உட்கார்ந்தாள். அச்சமயம் அங்கு வைத்திருந்த கடிதம் அவளது த்ருஷ்டியில் பட்டது. உடனே அதைக் கையில் எடுத்தாள். அவ்வளவுதான். அவளுக்குப் பளிச்சென்று உதயமாயது போல பழய நினைவும், தான் படுத்திருக்கையில் ஒருவன் தன்னைக் கூப்பிட்டதும் நினைவிற்கு வந்தன. சடக்கென்று துள்ளி எழுந்தாள். சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். தான் ஓர் தனி விடுதியிலிருப்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டதும் திக்கென வாரிப்போட்டது. அவ்வறையைப் பல முறை சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தாள்.

ஒருவருக்கு மாத்தோறும் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் குறிப்பிட்ட தேதியில் கொடுக்கப் பிரயத்தனப்பட்டும் சில மாதங்களில் எதிர் பாராது, தாமத மேற்படுகின்றது. அதற்குள் அவர்கள் பல நடவை கேட்

ஓகோ! இதேதோ மோசம் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. ஹா! இப்போதல்லவோ தெரிகிறது. இரவு என் முகத்திற்கு நேரே கையை வைத்து ஏதோ செய்தது ஒரு விதமான மந்திரமாக விருக்க வேண்டும். அடாடா! இத்தகைய மோச சூழ்ச்சியும் ஒன்று செய்யச் சத்ருக்கள் அமைந்தார்களா? ஐயோ! என்ன செய்வேன்? நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதை எவ்விதம் அறிவேன்? எனது நிலைமை இச்சமய மன்றோ பெரும் ஆபத்தின் சிக்கி இருக்கிறது! என்று நினைக்கும் போதே அவள் தன்னை யறியாமல் கிறுகிறு என்று தலை சுற்றி அப்படியே சாய்ந்து விட்டாள்.

சில நிமிஷங்கள் வரையில் மீண்டும் பிணம் போலக் கிடந்தாள். பின்னும் கண் திறந்தாள். சற்று முன் உண்டான பசியும் தாகமும் எங்கோ மறைந்தன. அவள் முகமே விகாரமான தோற்றமடைந்து சவம்போலாகி விட்டது. நம்மை யார் இவ்விதம் செய்து கொண்டு வந்திருப்பார்கள். ஒரு வேளை சுகுமாரன் சொல்லியபடியே என்னை விற்றுவிட்டார்களா! ஹா! பயங்கரமே! அதனால் இங்கு கொண்டு வைத்துள்ளார்களா! அன்றி என்னை இம்சை செய்து பயமுறுத்தும் பொருட்டு இவ்விதம் செய்திருக்கிறார்களா!

ஒருகால் சோமு என்னை அபகரித்திருப்பானோ? ஒன்றும் தெரியவில்லையே! இக் கடிதம் என்னவாக விருக்கும் இதைப் படித்துப் பார்க்கலாம்." என்று அதைப் பிரித்துப் படிக்க வாரம்பித்தாள்.

ஸ்ரீமதி திலகவதி தேவியாருக்கு, உபய குசலம்.

இப்போது தாங்கள் எங்கிருக்கிறீர்கள். என்பதை அறிபாது திகைப்பீர்கள். ஆனால் அதை ப்ரம்மதேவன் வந்தாலும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. அதை அறிந்துகொள்ள பிரயத்தனப்பட நினைப்பீர்கள். அப்படி நினைத்தால்கூட பெரும் பயங்கரமாக முடியும் என்பதைத் தெரிவிக்கும்

இப்பிறகு கொடுத்தால் அவர்கள் "நிர்ப்பந்தப்படுத்திக் கேட்டால்தான் பணம் சிக்கிரம் வரும்" என்கிற தப்பிப்பிராயம் கொள்ள இடமுண்டா கின்றது.

பொருட்டு இதை எழுதி வைக்கிறோம். தாங்கள் இருப்பிடத்தைப்போ, இங்குள்ள மனிதர்களையோ அறிய முயற்சி செய்யாம விருக்கவேண்டியது முக்கிய காரியம். உங்களுக்கு எவ்விதமான குறைவுமின்றி வேளா வேளைக்கு ஆகாரமும் மற்ற சௌகரியங்களும் எல்லாம் நாங்கள் செய்து வைத்து விடுவோம். சில தினங்கள் வரையில் இவ்விடத்தை விட்டு வர வியலாது என்பதை மட்டும் திடமாக நம்புங்கள். விதி போல முடியும் வேலை.

இங்ஙனம்.....

என்றதைப் படித்ததும் இடி விழுந்ததுபோலக் கலங்கிவிட்டாள். இச் சமயத்தில் அவள் நிலைமையை விவரிக்கவும் கூடுமா? தத்தளித்து, அகமுருகித் துவண்டு அப்படியே விழுந்தாள். மீண்டும் எழுந்தாள். அவ்வறையை முற்றும் சுற்றிப் பார்த்தாள். அது பழங்காலத்துக் கோட்டைகளைப் போன்று ஓரிடத்தில்கூட இடுக்கு என்பதே காணாத விடுதியாக விருந்தது. கடிதத்தைத் திருப்பிப் படித்தாள். ஜன்னல்களின் மூலம் ஏதேனும் வெளித் தோற்றங்கள் தெரியுமாவென்று பார்த்தாள். அது ஓர் கல் கோட்டையாகவே இருந்தது. கதவுகளைத் தட்டி ஓசை செய்து பார்க்கலாம் என்றால் அங்குள்ளவர்கள் யார் உள்ளே வந்து விடுவார்களோ! என்று பயந்து உள் தாழ்ப்பாளைப் போட்டுக் கொண்டாள்.

கூண்டிலடைபட்ட கிளியைப்போல சுற்றிச் சுற்றி வருவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்வாள்? “வேளைக்கு வேளை ஆகாரம் வரும் என்று எழுதி இருக்கிறதே! ஆகாரம் எவ்விதம் வருகிறது பார்ப்போம்” என்று அந்த வேளையை எதிர்பார்த்தவாறு தன் விதியின் வேலைத்திறனை—பழங் கதைகளை—எண்ணி எண்ணி ஏங்கிய படியே உட்கார்ந்திருந்தாள்

சிலர் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றித் தீர்மானஞ் செய்துகொண்ட பிறகு மற்றவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்பதும், அவர்களிடப்படிக் கிடக்கிற மாதிரிச் சொல்வதும் வழக்கம். அதனால் அவர்களுக்கு மதிப்பு வைக்கிற பாலினை. ஆனால் அதை என்றமாதிரி மற்றவர்கள் உணராதிருப்பார்கள்?

வெகு நேரம் சென்றது. அவ்வறையில் எந்த பாகத்தில் மணியடிக்கின்றதென்றதே தெரியாமல் கண்கணவென்று வெகு அழகிய சப்தத்துடன் சங்கீதம் பாடுவதுபோல ஓர் மணிச் சத்தம் கேட்டது. திலகவதி திடுக்கிட்டு அவ்வோசை எந்தப் பக்கம் வருகிறதென்று அறியும்பொருட்டுப் பலதரம் அவ்வறையில் சுற்றி வந்தாள். எங்கும் எவ்விதமான கருவியும் இல்லை. ஆனால் மணியின் ஒசை மட்டும் அவள் காதைத் துளைக்கின்றது. “இதென்ன ஆச்சரியம். மணி எங்கிருந்து அடிக்கிறது. இவ்வோசை இவ்வறைக்குள் எவ்வாறு ஒலிக்கிறது என்பதை யறிப வேண்டி அவள் செய்த ப்ரயத்தனம் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை.

அதே சமயம் அவ்வறையின் சுவரின் ஒரு பாகத்திலிருந்து மேஜையின் ட்ராபரை இழுப்பதுபோல ஓர் பலகை வெளியில் வந்தது. அப் பலகையில் அப்போதைக்கு வேண்டிய ஆகாரங்கள் முற்றும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதைக்கண்டு வியப்பின்மேல் வியப்பாகத் திலகவதி “இது சுவரின் உள்ளிருந்து எவ்விதம் வருகிறது? இதென்ன மாய வித்தையாக விருக்கிறதே!” என்று எண்ணி அதை உற்று உற்றுக் கவனித்தாள். ஏதும் காணப்படவில்லை. ஒரு சிறு த்வாரம்கூடத் தெரியாமல் அந்த பலகைச் சொருகு எவ்விதம் உள்ளே வந்திருக்கக் கூடும் என்ற ஆச்சரியம் கூறத் திறமன்று. அதே பலகையில் மற்றொரு கடிதம் இருந்தது. அதை திலகவதி எடுத்துப் படிக்க வாரம்பித்தாள்.

“ஸ்ரீமதி திலகவதியம்மாளுக்கு!

தாங்கள் காலை யாகாரத்தை யுட்கொள்ளவில்லை என்று தெரிகிறது. தாங்கள் பட்டினி கிடப்பது மிகவும் பிசகு. அவ்வாறு கிடந்தால் அதனால் பிறகு உங்களுக்கே பேராபத்தாக

காதல் உதிப்பது உலகத்தில் சகஜம். சிலர் தங்கள் சாமர்த்தியத்தினால் கூட விருப்பவர்களுக்கும் தெரியாமல் நடந்து கொள்கிறார்கள். மற்றும் சிலரோ விஷயம் தெரியாதவர்களுக்குக்கூட நன்றாக விளம்பரமாகும் படி அசட்டுத்தனமாக நடக்கிறார்கள். இலை மறைவு காய் மறைவு என்பதுகூட இவ்வாமல் போய்விடுகின்றது.

முடியும். சாப்பாட்டில் எவ்விதமான கோளாறுமின்றி வெகு நன்றாக விருக்கும். சுத்தமாகத் தயாரித்தது. ஆகையினால் அதைத் தட்டாது சாப்பிடவும். தாங்கள் எந்த மனிதர்களை யும் கண்ணால்கூடப் பார்க்க முடியாது. அத்தகைய எண்ண மிருப்பின் அதை விட்டு விடுங்கள். தாங்கள் இவ்விடத்தை விட்டு வெளியுலகைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அவா இருப்பின் இக் கடிதத்தின் பின்பக்கத்திலுள்ள விஷயங்களை அப்படியே தாங்கள் எழுதி இதே மேஜைமேல் வைத்துவிடவும். அவ்வாறு செய்வதால் உங்கள் காதலனுக்கு ஆபத்து வருமோ என்று ஐயுற்று பயப்படலாம். அவ்விதம் செய்தால்தான் அவருக்கும் உங்களுக்கும் ஆபத்து இல்லை என்பதைப் பிறகு அறிவீர்கள். தாங்கள் அவ்வாறு எழுதா விட்டால் உங்களுடைய கதி அநோகத்திதான். அவ்வறைக்குள்ளேயே தங்கள் சவம் அடக்கமாகிவிடும் என்பது நினைப்பிலிருக்கட்டும். சீக்கிரம் எழுதி வைக்கவும்.

இங்ஙனம்.....

இந்த பயங்கரமான கடிதத்தைப் படித்த திலகவதியின் கதி கலங்கியது. அதன் பின்னே என்ன எழுதி யிருக்கிறதென்பதைப் பார்த்ததும் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்த விசனமும், நடுக்கலுமடைந்து “ஐயோ! என் இன்ப துரையை நானே காட்டிக் கொடுப்பேனா! என்னுயிரை விடுவேனெயல்லாது என் காதலரைக் காட்டிக் கொடுப்பேனா! இதில் பெரிய பெரிய மோசமெல்லாம் நடக்கிறது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. என்ன செய்வேன்! ஐயோ! சுகுமாரனுக்கு ஒரு விதமான ஆபத்தும் வராமலிருக்க வேண்டுமே! ஈசா! என்னுடைய சவத்தை இவ்விடத்திலேயே புதைப்பதனால் நான் மிக மிக சந்தோஷமே அடைகிறேன். ஆயினும் என் மீது வந்துள்ள அபாண்டமான பழியை விலக்கி விட்டு என்னை உன் னடியில் சேர்த்துக் கொள். என் காதல் கண்ணாளருக்கு ஒரு வித

ஒரே உறவுள்ள மனிதர்களின் வீட்டிற்கு மனைவிக்குப் போகவேண்டுமென்கிற ஆசை; ஆனால் புருஷனுக்கு வேண்டாமென்கிற மூர்க்க ருணம். ஆசையின் வேகத்தால் மனைவி அவனுக்குத் தெரியாமலேனும் சென்று

மான ஆபத்தும் இன்றி சுக வாழ்க்கையை அளித்துக் காப்பாற்று.” என்று தனக்குள் எண்ணி, செய்வது என்னவென்றறியாது அப்படியே இடிந்துபோய் உட்கார்ந்து விட்டாள். பெருமூச்சு தூரத்து கிறது. ஆகாரம் சாப்பிடுவதற்கும் ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. அவளைச் சித்திரவதை செய்கிறது. அந்த நிலைமையோடு வெகு நேரம் யோசித்தவாறு கல்லாய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பின்னும் சில மணி நேரமாயிற்று. இவள் உட்கார்ந்திருந்த விடத்தில் சுவரிலிருந்து திடீரென்று ஓர் கத்தி வந்தது. அது திலகவதியின் முகத்திற்கு நேராக வந்து பளிச்சென்று நின்றது. அதைக்கண்டு திலகம் உடனே அலறிவிட்டாள். அடுத்த நிமிடமே முன்புபோல மணி யடித்தது. அம் மணி யடித்த ஒலி நின்ற உடனே “திலகம்! இந்த கத்தி எதற்கு உன் முன்பு காட்டப்படுகிறது தெரியுமா! இக் கத்திதான் உன் காதலனைச் சேர்த்து அணைத்துக்கொள்ளப்போகும் காதலியாகும். நீ கடிதம் எழுதுவதைக் கூடாதென்ற தீர்மானித்து விட்டாய். அதை எழுதாததின் பலனை இக் கத்தி காண்பித்துவிடும். நீ உண்மையில் அவனைக் காதலித்திருப்பது நிஜமாயின் உடனே கடிதமெழுதி மேஜையின்மீது வைத்து விடு. அதனால் அவன் உயிர் தப்பிவிடும். இல்லையேல் இதே கத்தி உனது காதலனை அணைந்த ஆரந்தத்தை உனக்குக் காட்டுதற்கு மீண்டும் உன்னிடம் வரும்.”—என்று கூறும் ஓர் சத்தம், பயங்கரமான தொனியால் கேட்டது.

அந்தோ! திலகவதி அப்படியே மூர்ச்சித்து விட்டவள்போலாய்விட்டாள். அவள் நிலைமையே தடுமாற்றமடைந்து விட்டது. கண்கள் பஞ்சடைகின்றன. “ஐயோ! ஈசா! என்னைப் பலவிதத்திலும் ஏன் இவ்விதம் சோதனை செய்கிறாய்! சுகுமாரனை ஏன் வதைக்கிறாய்! அவர் என்ன செய்தார்! விதியே! நான் அவரிடம் காதல் கொண்டதற்காக அவரை நீ கத்திக்கு இரையாக்க எண்ணினாயோ! ஆ! என்ன செய்வேன்?” என்று தத்தளிக்கின்றாள்.

பார்க்கவேண்டி யிருக்கிறது. அக்கணையவர்களின் வீட்டிற்கு மேற்படியார் விஷயம் தெரிந்த பிறகு செல்வதற்கு எவ்விதம் மனம் இசையும்? மனைவியின் அன்பிற்குகந்தே அந்த மனைக்குச் செல்ல நேர்கின்றது.

இங்கு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நடக்கும் விஷயங்களை இன்ன தென்று அறியாமல் நிலை கலங்கி விட்டாள். எனினும் “தைரிய லக்ஷ்மியைக் கைவிடாது நாம் துணைகொள்ள வேண்டும் என்று நமக்கு சுகுமாரன் உரைத்த போதனையை நாம் இச்சமயம் கைவிடலாமா! அந்த பராசக்தியை முதலில் துணை கொண்டு பிறகுதான் பேச வேண்டும்.” என்று மனத்திலேயே லக்ஷ்மியைக் குறித்துத் துதித்தாள். தன் காதலனைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தைப் பற்றி முறையிட்டு வேண்டினாள்.

பிறகு சற்று தைரியமாகப் பேசத் தொடங்கி, “வரும் விதியை விலக்க ஒருவராலும் ஆகாது. இந்த மிரட்டல்களும், இந்த கத்தியும் படு மோசம் என்பதை நானறிவேன். என் காதலைப் பற்றி சோதிக்கக் கடவுள் இருக்கிறான். நீங்கள் யார் என்று நானறியாவிட்டாலும் உங்கள் செய்கையிலிருந்து நீங்கள் மகா மோசக் காரர்கள் என்பதை நானறிவேன். என்னுயிரைப் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. என்னுயிர் நீங்கினால் நான் சந்தோஷமே அடைவேன். என் விதிபோல ஆகட்டும். நான் எழுத முடியாது. இது கண்டிப்புத்தான்” என்று அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

இச் சிறுமியின் சாகஸமான மொழியைக் கேட்டு வியக்காமலிருக்க முடியுமா! வீரமான தொனியுடன், “ஆஹ்ஹா! இவ்வளவு தைரியத்துடன் பேசும் உனது எண்ணத்தை நானறிவேன். நீ நினைத்திருப்பதுபோல ஒருபோதும் நடக்க முடியாது. கடிதத்தை எழுதி வைக்காவிடில் சுகுமாரனின் கதி சற்று நேரத்திற்குள் தெரிந்து விடும்.” என்ற வார்த்தைகள் கேட்டன.

சுகுமாரன் என்று பேசுகையிலேயே திலகவதியின் வேதனை அதிகரிக்கின்றது. ஆனாலும் அவர்கள் கூறுவதுபோல எழுதிக் கொடுப்பதற்கு மனம் வரவில்லை. அவர்களுக்குப் பதில் பேசா

ஒரு காரியத்தை வெகு சீக்கிரத்தில் முடிக்க வேண்டுமென்று நாம் அதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தும் அது சில சமயம் தட்டிவிடுகின்றது. வேறு சில சமயங்களில் நம்மை யறியாமலேயே வெகு துரிதமாக நடைபெற்று இனிது முடிகின்றது.

திருப்பதே நல்மென்று எண்ணி உட்கார்ந்து விட்டாள். உள்ளிருந்து யாதொரு குரலும் வராமையினால் வெளியிலிருந்த ஆசாயி, “திலகவதி! உன்னை உள்ளே அடைத்திருப்பதனால் கோபித்து இவ்விதம் பதில் பேசுகிறாயோ, என்னவோ! நீ அக் கடிதத்தை எழுதிய உடனே இந்த மானிகைக்கு அரசிபோல உன்னை உலாவ விடுகிறேன். நன்றாக முன் பின் யோசனை செய்துவிட்டுச் சொல். நாங்கள் மோசக்காரர்களோ, அல்லது நல்லவர்களோ அதைப் பற்றி நீ எங்களுக்கு நற்சாஷிப் பத்திரம் கொடுக்கவேண்டாம். உன்னுடைய நலனைக் கோரி நீ செய்துகொள்.” என்று சற்று நிதானமான குரலிலும், சாந்தமான வசனத்திலும் கூறினான்.

அதற்கும் திலகவதி பதில் கூறவில்லை. அக் கத்தி அந்த சுவரின் எந்த பாகத்திலிருந்து எப்படி வந்தது என்கிறதைப் பற்றி யோசித்தபடியே மெல்ல தான் இருந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்து சுவரையே கூர்ந்து கவனித்தாள். சுவரில் ஓர் சிறு த்வாரங்கூடத் தெரியவில்லை. கத்தி மட்டும் சுவரில் புதைத்ததுபோல சுவர் ஒரு முழுத்திற்குமேல் நீளமாக நிற்கிறது கண்டு மிகவும் வியப்புற்றாள். அதைத் தொட்டுப் பார்ப்பதற்குப் பயமாக விருக்கிறது. பதில் பேசாமல் பதுமைபோல அதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சமயம், அவ்வறைக் கதவு ‘பட்டார்’ என்று திறக்கப்பட்டது.

அடுத்த வினாடி ஓர் பயங்கரமான உருவம் அசல் ராக்ஷசனைப் போன்ற கோரமான தோற்றத்துடன் அவ்வறைக்குள் வந்ததைப் பார்த்த திலகவதியின் குடல் நடுங்கியது. “எமஸ்வரூபம் என்று கூறுவார்களே! அது இவ்வாறுதானிருக்குமோ! என்னுயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும் காலனாக வரின் நான் அத்யந்த சந்தோஷமடைவேன், என் காதல் கண்ணாளையோ, அவரிலும் உயர்ந்த என் மானத்தைபோ கொள்ளை கொள்ளும் எமனாகவிருப்பின், ஐயோ! என் செய்வேன்?” என்று நடுங்கி ஓர் மூலையில் பதுங்கினாள். அவளுடைய நிலைமை ஓர் சினிமாப் படக்காட்சிபோலத் தோன்றியது.

வந்த தடித்த உருவம் வெகு சுவாதினத்துடனும் தனது விகாரப் பல்களை வெளிக்காட்டி நகைத்த வண்ணமாயும் ஓராசனத்திலமர்ந்து “ஹ ஹ ஹ ஹ! திலகவதி! வெகு ஷோக்கான பெயர் வைத்தார்கள். உம்; அது கிடக்கட்டும். சற்று முன்பு தெரிவித்ததுபோல எழுதித் தருகிறாயா! அல்லது உன்னைப் பலாத்காரமாக என் எஜமானன்.....நினைத்திருக்கும்படிச் செய்து விடலாமா என்று கேட்கிறார். யோசனை செய்யாதே! நீ நல்ல உயர்ந்த பெண்ணை மானத்துடன் கற்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கிறாய். அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமானால் உடனே எழுது. இல்லையேல் இதோ உன்னை என் எஜமானனின் அறைக்குக் கொண்டு போகத்தான் நான் வந்திருக்கிறேன். உம்; ஆகட்டும் சீக்கிரம்.” என்று கூறி நகைத்தான்.

இந்த பயங்கரமான உருவத்தைக் கண்ட உடனேயே தான் பயந்து நடுங்கி எண்ணிய எண்ணம் இப்போதே பலித்து விட்டதே என்று கலங்கி, திலகவதி நெருப்பின்மீது பட்ட புழுவுவனத் துடித்தாள். கையைப் பிசைகிறாள். ஒன்றுமே தோன்றாது யுகம் முழுகிப் பிரளயம் கோர்த்துக்கொண்ட மாதிரியான திகிலை யடைந்து தத்தளிக்கிறாள். எனினும் தைரியத்தைக் கைவிடலாகாதென்று எண்ணி அந்த மனிதனைப் பார்த்து அலக்ஷியமாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு “சேச்சே! ஓர் பெண் பேதையை வஞ்சகமாகக் கொண்டு வந்து சிறை வைப்பதுபோல வைத்து நெஞ்சம் துடிக்கும் கொடுஞ்சொற்களால் பயமுறுத்தி வதைப்பது கேவலம் பேடித்தனமல்லவா! இவ்விதமான அவமானச் செய்கையைச் செய்துவிட்டு இதில் சற்று ஜம்பமும் வீராப்பும் வேறா! தூத்தா! வெட்கம்; ஓர் புஜபல பராக்கிரமசாலியான ஆண் சிங்கத்தை ஜெயித்து வெற்றிமாலையணிந்தவன்கூட இவ்விதம் கொக்கரித்துக் குதிக்கமாட்டான். பெண் மான் என்ற எண்ணத்தையும் மறந்து அட்டுழியம் செய்வதற்கு அதிகாரம், ஆடம்பம், தருமம் எல்லாம் ஒருகேடா?” என்று சுடச் சுடச் கூறிய வாள்போலக் கூறினாள்.

அச்சமயம் வீரம் நிறைந்த ஓர் அரசி போலவும், தேவதை போலவும் விளங்கிய திலகவதியைக் கண்டு, வந்த மனிதனின்

கண்கள் சிவந்தன. அவன் இந்த வார்த்தைகளாகிய அம்புகளால் தாக்கப் பெற்று ஆக்ரோஷமே உருவெடுத்து எழுந்தான். ஏளனமாக திலகவதியை நோக்கி “ஏ பெண்ணே! அதிகம் பேசாதே! ஆடாதே! ஐயோ பாவமென்று கூறினால் உனக்கு அது ஆகாத காலமாக விருக்கிறது. சரி. இப்போதும் பாதகமில்லை. நீ எழுதப் போகிறாயா! என் எஜமானனின் கைக்குள் அகப்படப் போகிறாயா! என்ன செய்யப் போகிறாய்!” என்று கர்ஜிப்பதுபோலக் கூறினான்.

அப்போதும் திலகவதி வெகு துச்சமாக அம் மனிதனை நோக்கி முகத்தில் காரித் துப்பி “அடமானம் கெட்டவனே! நீ யோர் மீசை முளைத்த ஆண் மகனா! எஜமானன் ஓர் முண்டமென்றால், நீ அவனுக்கேற்ற முழு முண்டமாக விருப்பாய் போலிருக்கிறது. ஓர் பெண்பிள்ளை பிடத்தில் வந்து இவ்விதம் அடாது பேசுவது உனக்கு வெட்கமாக வில்லையா!” என்று மேலும் ஏதோ சொல்வதற்கு வா பெடுப்பதற்குள், அம் மனிதன், “ஆகா! உனக்கு இவ்வளவு கர்வமா! உன்னிலைமை உனக்குத் தெரியாதவள்போல தியிர் கொண்டு பேசுகிறாயா!” என்று பேயிரைச்சலிட்ட வண்ணம் ஓர் விசலை ஊதினான்.

அடுத்த நிமிடம் திலகவதி நின்றிருந்த விடத்திலுள்ள பலகை அப்படியே கீழே கிர் என்று பூமிக்குள் இறங்குவதுபோலச் சென்றது. திலகவதிக்கு கைப் பிடிப்புக்கும் ஒன்றுமில்லை. அந்தரத்தில் நிற்பவள்போலத் தத்தளிக்கின்றாள். அவளை சில விநாடிக் குள் கீழே இறக்கவிட்டது. அவ்வாறு இறக்கி விட்டதும் திலகவதி பழயபடி சாதாரணமான தரையில் நிற்பவள் போலாய் விட்டாள்.

அந்த விடத்தில் வந்ததும் தன்னுயிர் வரப் பெற்றவளாய் அங்குள்ள அமைப்பை நன்றாகக் கவனித்தாள். அவ்விடம் ஓர் உன்னதமான பள்ளியறை என்றதை அவ்வறையின் விசேஷமான அலங்காரங்களைக் கண்டு தெரிந்துகொண்டதும் அபாரமான தனிப்பும் வேதனையும் அடைந்து “ஹா!” என்று அலறினாள். அவ்வறையில் வீசும் பரிமளங்கள் நாசியைத் துளைக்கின்றன. அனேக விதமான லீலா விநோதக் கோலாகலங்கள் நிறைந்த அலங்கார அறையில் ஓர் எழில் மிகுந்த மஞ்சத்தின்மீதிருந்த அழகே வடிவான

வாலிபன் நகைத்த முகத்துடன் “கண்மணி! திலகவதி! வா! இப்படியல்லவோ வரவேண்டும்! என்று கூறியவாறு மஞ்சத்திலிருந்து இறங்கினான்.

இந்த காட்சியையும் வார்த்தையையும் கண்ட திலகம் நடு நடுங்கியவளாய் அவ்வறையின் கோடிபாகத்திற்கு மிரண்டோடும் மான் போலப் பாய்ந்து, துள்ளியோடி நின்றாள். அங்குமிங்கும் சுற்றிப் பார்க்கிறாள். நிலை கலங்கித் தத்தளிக்கின்றாள். செய்வகையறியாது விழிக்கின்றாள். கண்களில் நெருப்புத் தணல்கள் ஜ்வலிக்கின்றன. பல்லி நெறு நெறு என்று கடிக்கிறாள். தனக்குப் பேராபத்து நேரமிருக்கும் கோர சம்பவத்தைப் பார்த்து பெருமூச்சுவிட்டுத் திணறுகிறாள். தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்கு அனுகூலமான ஆயுதங்கள் ஏதேனும் கிடைக்குமா என்று கூர்ந்து கவனித்தலைகிறாள்.

இத்தகைய தத்தளிப்பான நிலைமையில் உள்ள திலகவதியைக் கண்ட அந்த யௌவன வாலிபன் ஓய்ந்த நடையுடன் மெல்ல அவளருகில் வந்து, “திலகவதி! ஏன் இவ்விதம் பயந்து நடுங்குகிறாய்? நீ அனாவசியமாகக் கவலைக்குள்ளாகாதே! இதோ! இக் கடித்தில் எழுதிக் கொடுத்து விட்டால் உனக்கு யாதொரு தீங்குமின்றி விட்டு விடுகிறேன். எழுதாமல் போனால் நீ கட்டாயம் ஆபத்துக்குள்ளாகி உன் கற்பை இழந்துவிட நேரும். என்ன சொல்கிறாய்? இந்தா! எழுதிவிடு.” என்றான்.

திலகவதியின் மனோ வேதனையாக்கிய கொள்ளியை இன்னும் அதிகமாக எரியச் செய்வதுபோல இருந்தது. அவள் மிகுந்த கடுஞ்சினத்துடன், “சீச்சீ! அக்ரமக்காரப்பாவி! இவ்விதம் நீ பலாத்காரம் செய்வதிலிருந்து நீங்கள் பெரும் கொள்ளைக்காரர்கள் என்றே என் மனம் திட்டமாகக் கூறுகிறது. இவ்விதம் வெட்கமின்றிக் கூறும் உங்களுக்குப் பதிலுரைக்க நான் தயாராகவில்லை” என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

அந்த மனிதன் நகைத்துக்கொண்டே, “அப்ப! நீ முடுக்காகத் திரும்பிய காட்சியைப்போல நாடகக்காரர்களுக்குக்கூட நடிக் கத் தெரியாது. என்ன அழகாகத் திரும்புகிறாய்? அதேபோலஇங்கு இப்படித் திரும்பு.” என்று கூறிக்கொண்டே திலகவதியின் தோள் மீது இரு கரத்தையும் போட்டுத் திடீரென்று அவள் முகத்தைத் திருப்பி முத்தமிட்டான்.

அந்தோ! இந்த அக்ரமமான—துணிகரமான—செய்கையைக் கண்ட திலகவதி, “ஐயோ!” என்று அலறிக்கொண்டு, தேகம் முற்றும் நடுங்கப் பெற்றவளாய், “பாவி, சண்டாளா! கிராதகா! பேமாளீ! நீ நாசமாய்ப்போக. என் வயிறும் மனமும் எரிவதுபோல—துடிப்பது போல—நீ எரிந்து சாம்பலாகி விடுவாய்! ஐயோ! சர்வேசா! ஆண்டவனே! அபலையை இவ்விதம் வருத்துவதுதான் உனக்குத் தருமமா!” என்று கூறிக்கொண்டே தீயில் விழுந்த ஈயம்போலத் துள்ளியோடுகிறாள். ஓர் கொழுத்த வேட்டை நாயிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தத்தளிக்கும் ஜந்துவைப்போலத் திலகவதியின் கதி யாகிவிட்டது.

தன்னைப் பலாத்காரமாகத் திண்டிய செய்கை அவள் உயிரை வதைக்கிறது. ‘ஐயோ! இன்னும் என்ன ஆபத்து நேர்ந்தவிடுமோ!’ என்று நினைக்கும்போதே உள்ளம் கபீரென்று உருகுகிறது. “இத்தகைய துஷ்டனிடமிருந்து தன்னுயிரினும் இனிய கற்பைக் காப்பது முக்கியமா! தன் காதலன் விஷயமாகத் தான் கேடு செய்யா திருப்பது முக்கியமா? இரண்டில் எது மிக்க பயங்கரமும், அழியாத பாபகாரமும், அபாயகாரமும் கொண்டது என்கிற விஷயங்கள் அவள் மனக் கோட்டையில் போராடத் தொடங்கின.

அவள் தலைவிதியின் விளையாட்டுகள் செய்யும் கூத்தில் ஒன்றுமே தோன்றாது குழம்புகிறாள். பெண் ஜென்மாலுக்கு முக்யமான கற்பு கெட்டுவிட்ட பிறகு தான் உயிர் வாழ்ந்தென்ன! தன் காதலன் உயிருடனிருந்தென்ன! பிறகு முகத்தில் விழிக்கும் யோக்யதை யற்று விடுகிறது. அவ்வாறு போன பிறகு தான் என்ன செய்த யாது பயன்? சுகுமாரனின் ஆயுள் கெட்டியாக விருப்பின் பிழைத்துக் கொள்வதில் சந்தேகமில்லை. நாம் தற்போது முதலில் காத்துக் கொள்ளவேண்டியது கற்பு. பிறகு கடவுள் என்ன வழி விடுகிறாரோ விட்டிடும்.” என்று யோசித்து ஒரு விதமான முடிவிற்கு வந்துவிட்டாள்.

இவள் ஓர் தீர்மானத்திற்கு வந்ததை யவள் முகக்குறிப்பாலறிந்த அந்த மனிதன் “என்ன திலகம்! நான் உன்னை முத்த மிட்டு விட்டேனே என்று நீ கவலைப்படுகிறாயா! இது ஒரு ப்ரமாதமான காரியமா என்ன? நீ என்ன தீர்மானம் செய்தாய்! எழுதுவதற்குத் தயாராயா!” என்று கூறிக்கொண்டே மீண்டும் அவள் காததைப் பிடித்து முத்தமிட்டான்.

திலகவதிக்கு இனி தான் இங்கு நிற்பதுகூட தவறு, பெரும் அபாயம் என்பது நன்கு விளங்கி விட்டதாயினால் உடனே வெகு

துணிபுடன் பேசத் தொடங்கி, “சீச்சீ! வெட்கங் கெட்டவனே! உன்னைப்போல கிராதகப் பதர்களை அக் கடவுள் ஏன் உலகில் ச்ருஷ்டித் தாரோ தெரியவில்லை! மகா அயோக்யனாகிய உன்னை எவ்விதம் நம்புவது? என்னிடம் பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கும் நீ கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு என்னை விட்டு விடுவாய் என்று எவ்விதம் நம்புவது? அதற்குச் சரியானபடி எனக்கு உறுதி யளித்தால் நான் எழுதித் தருகிறேன்.” என்றான்.

“ஆ! அப்படி வழிக்கு வா! நான்தான் அயோக்யன். எனக்குத் தெய்வமில்லை. சத்தியமில்லை என்பாய். உனக்கு எல்லாம் உண்டல்லவா! ஆதலால் சத்யமாக நான் உன்னை யொன்றும் செய்வதில்லை. கடிதத்தை எழுதிக்கொடுத்த உடன் நீ எப்படி நடத்தப்படுவாய் என்பதை நீயே ஆச்சரியமடையும்படிப் பார்க்கப்போகிறாய். ஆதலால் சீக்கிரம் ஆகட்டும்” என்றான்.

உடனே திலகவதி எண்ணாததும் எண்ணி விசனித்தபடியே கடவுளை வேண்டிக் கொண்டாள். “என் காதலனுக்கு ஒரு விதமான விபத்துயின்றி நீ காப்பாற்றவேண்டும். இக் கடிதத்தை எழுதும்படியாக நீயே சோதிக்கின்றாய். அங்நனம் சோதித்துச் செய்தாலும் நீயே ஓர் எலி ரூபமாக வந்து இக் கடிதத்தைத் துண்டு செய்து விடு. அன்றி உன் மாயா விலாசத்தினால் அதை மறைத்து விடு. என் அன்பரைக் காப்பாற்று.” என்று பலவிதமாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டே அவன் கொடுத்த கடிதத்தைப் படித்து; பார்த்து அப்படியே ஒரு கடிதம் எழுதினான். அதை அந்த மனிதனின் முன்பு வீசி எறிந்துவிட்டு, “இனி என் கற்பிற்கு” பங்கம் நேரிடாதல்லவா! நான் வெளியே போகலாமல்லவா! அதமா! வழி விடு.” என்று கோபமாக மொழிந்தாள்.

கடிதத்தைக் களிப்புடன் பெற்றுக்கொண்ட வாலிபன் “கண்மணி! திலகவதி! நீ ஏன் கோபிக்கின்றாய்? நீ உன் கற்பு விஷயத்தில் பயப்படாதே! நான் அதற்கு உறுதி கூறுகிறேன். உன்னழகு மிகுந்த —கண்ணாடிபோன்று பளபளப்பான கண்ணத்தைப் பார்த்த உடனே அதில் ஓர் அருமையான முத்தமிட வேண்டுமென்ற ஆசை உதிக் காமல் எப்படி இருக்கும். அதனால்தான் என்னைசை முத்தங்களைப் பலாத்காரமாக அளித்தேன். பின்னும் அளிக்கப் போகிறேன்.” என்று கூறிக்கொண்டே திலகவதி சற்றும் எதிர்பாராத விதம் கட்டிப் பிடித்து, முத்தமிட்டு விலகினான்.

துடிதுடித்து நிற்கும் மங்கையின் மதிவதனத்தைக் கண்டு அங்கம் பூரித்த அவ்வாலிபன், “திலகவதி! நீ மகா சமார்த்தியசாலி! புத்திசாலி! தைரியசாலி! சூட்சுமக்காரி; எல்லாவற்றையும் நானறிவேன். ஆனால் இவ்விஷயத்தில் உன் கூர்மையான கண்களும், புத்தியும் மங்கிவிட்டன. நீ எமார்து விட்டாய்! உன் கற்பில் பாதி குலைந்து விட்டதாக நீ எண்ணித் துடிப்பதைக் காண எனக்கு மனம் இளகி விட்டது; அதனால் கூறுகிறேன். முக அமைப்பிலிருந்தும், தொனியிலிருந்தும், பிடிப்பிலிருந்தும் ஓர் ஆண் மகனுக்கும் பெண் மகளுக்கும் வித்யாசமறியலாம். இதோ! பார். பயப்படாதே. எங்கள் வேலை கடிதம் வாங்குவது; அது முடிந்துவிட்டது. இனி பாதக மில்லை.” என்று கூறிக்கொண்டே அந்த வாலிபன் அணிந்திருந்த மீசை, தலைப்பாகை, சட்டை முதலிய ஆண் வேடங்களைக் களைந்து விட்டதும், ஓர் பெண் தேவதையாக எதிரில் நின்றாள்.

இந்த அதி அத்புதமான சம்பவத்தைக் கண்டு கூறத் திறமற்று, பரம ஆச்சரியத்தை யடைந்த “திலகவதி! ஹா! என்னைத் தீண்டியது ஆண்மகனல்லவா! என் மானம் இழந்து விட்டதாக நான் நினைத்துருகிய பயங்கரப் படுகுழியிலிருந்து இச் சமயம் பிழைத்தேனா!...நீ என்னைப்போல பெண்மணியா! உண்மையில் பெண்மணியா!” என்று வியப்பின்மீது வியப்பாக கூறிக்கொண்டே அந்தப் பெண்ணை நன்கு கவனித்தாள். தன் சந்தேகக் கடலிலிருந்து கரையேறித் தெளிந்தாள். எனினும் ஓர் பெண்பிள்ளை ஏன் தன்னைப்போன்ற ஒருத்தியை இவ்விதம் கடினமாக இம்சித்து வஞ்சித்துக் கடிதம் வாங்கவேண்டும் என்கிற சந்தேகம் பலமாக உதித்து விட்டது.

உடனே அவளை நோக்கி, “அம்மா! நீ ரூபத்தில் பெண்ணாக விருக்கிறாய்! செய்கையில் அக்ரம மதியுடன் இருக்கிறாயே! இதென்ன, அக் கடிதத்தை எதற்காக என்னிடமிருந்து பெற்றாய்; அதன் காரணம் தயவு செய்து கூறுவாயா!” என்று கேட்டாள். அந்தப் பெண் பதில் உரைப்பதற்குள், திலகவதி நின்ற இடத்திலிருந்து பட்டார் என்று ஒரு சப்தம் உண்டாகியது உடனே அவள் நின்ற இடத்திலிருந்து முன்போலக் கீழே இறங்குவதைக் கண்டு, “ஐயோ! இதென்ன! பின்னும் பாதாளத்திலா என்னை வைக்கப்போகிறீர்கள்? நீ பெண்ணுருவம் கொண்டிருந்தும் கேடு கெட்ட கல்லாக நிற்கிறாயே!” என்று கூறி முடிப்பதற்குள், கீழே ஒரு இடத்தில் வந்து நின்று விட்டாள், அவ்வறையோ முன்பு கண்ட இரண்டு அறைகளுக்கும் நேர் விரோதமாக இருட்டாயும், பயங்கரமாயும் இருந்தது.

இதைக் கண்டு முற்றிலும் கலக்கமடைந்து அபாரமான நடுக்க அடர்ந்து விட்டாள். ஐயோ! இந்த போரபத்திற்கெல்லாம் காரணம் யாராக இருக்கக்கூடும். நான் சற்று யோசிக்காது ஏமாந்து கடிதத்தை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டேனே! ஹா! அக் கடிதத்தினால் என் காதலனுக்கு என்ன ஆபத்து நேர்ந்து விடுமோ! என்ன கதியாக முடியுமோ! மோசம் போய் விட்டேனே! அவள் கூறியது போல முகத்தைக் கவனித்திருப்பின் நான் இத்தனை ஆபத்தில் சிக்காமல் என் அன்பருக்கும் ஏதும் நேராமல் தடுத்திருக்கலாமே! ஹா! மோசம்! மோசம்! இனிமேல் என் செய்வேன்? ஈசா!" என்று கதி கலங்கி விட்டாள்.

அவ்வறையின் மேல் பாகத்தில் சுமார் 10 அடி உயரத்தில் ஜன்னல்கள் இரண்டு இருந்தன. அந்த சிறு வெளிச்சத்தின் உதவியைக் கொண்டு அவ்வறை முற்றிலும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தாள். ஒரு கட்டில், நாற்காலி, மேஜை இம்மூன்றும் நாகரிக முறையில் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. ஓர் சிறிய அம்மாரி இருந்தது. அதில் சில பாத்திரங்கள் மட்டும் காணப்பட்டன. அந்த ஜன்னலுக்கு நேராக, அங்குள்ள மேஜையை இழுத்துப் போட்டு அதன்மேல் நாற்காலியைப் போட்டுக்கொண்டு அவள் அதற்குமேல் ஏறி நின்று வெளிப்புறம் கவனித்தாள்.

வெளிப்புறத்தில் நிறைய மாங்கள் காணப்பட்டதால் அவள் ஒரு தோட்டம் என்று தெரிந்து கொண்டாள். அங்கு பின்னும் என்ன தெரிகிறதென்று சற்றிலும் கர்மையாகக் கவனித்தாள். சற்று தூரத்தில் ஓர் மாத்தின் கீழ்மூன்று பேர் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அதைக் கவனித்தாள். அங்கு பேசியவர்களில் ஒருவன் அங்கச்சியம்மாளின் தம்பியான சோமுவும், வேறு இருவரும் என்பதை யறிந்ததும் திலகவதிக்குண்டான ஆத்திரத்திற்கும் ஆச்சரியத்திற்கும் எல்லையே இல்லை. "ஹா! இந்தப் பாவியா என்னை இவ்வு கொண்டு வைத்துவிட்டுத் தான் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறான்! ஐயோ! சுருமாரனுக்குக் கட்டாயம் கேடு விளைவித்திருப்பான். என்ன செய்வேன்! ஹா! ஈசா!" என்று பதைத்துத் தவித்து, அப்படியே துவண்டு அங்கிருந்தபடி மேஜைமீது தடாரென்று விழுந்து மூர்ச்சையானாள்.

இனி ஸ்திரீகளும்

இன்வியூர் செய்யலாம்.

தற்போது நமது தேசம் மாறுபட்டுள்ள நிலைமையில், முன்னே விட அதிகமான ஸ்திரீகள் தங்கள் ஆயுளை இன்வியூர் செய்ய வேண்டியதின் அவசியத்தையும், அதற்கு வேண்டிய வசதிகள் அளிக்க முடியுமென்பதையும் கருதி,

யுனைடெட் இந்தியா அவியூரன்ஸ்

கம்பெனி, லிமிடெட்.

சில நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு, ஸ்திரீகளின் ஆயுள் இன்வியூரன்ஸ்களை இப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கின்றது.

ஸ்திரீகளின் ஆயுள் இன்வியூரன்ஸ் சம்மந்தமான முழு விவரங்களும் தங்கள் கடிதம் கண்டவுடன் அனுப்பப்படும்.

படித்த ஸ்திரீகளிடமிருந்து இந்த கம்பெனியின் ஏஜண்ட் பதவிக்கு விண்ணப்பங்கள் கோரப்படுகின்றன.

இந்தக் கம்பெனியின் ஏஜண்டாக இருப்பதால், நமது ஜன சமூகத்திற்குத் தொண்டு புரியவும், ஒரு நிரந்தரமான வருமான வட்டையவும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கின்ற தென்பதைக் கவனியுங்கள்.

“யுனைடெட் இந்தியா”
கட்டிடம்
செம்புதா
சென்னை

எம். கே. ஸ்ரீநிவாஸன்,
பி. ஏ., பி. எல்.,
மானேஜிங் டைரெக்டர்.

முக்கிய அறிக்கை.

அம்ருதாஞ்சனம் டிபோவினுடைய

படை மருந்து

இதுவரையில்

விலியம் அணி கம்பெனியாரின்

“ராஜா ராணி” மார்க்குள்ள படை மருந்து பிறர் அது போலவே தயார் செய்த மோசம் செய்த வருகிறபடியால் சில மாதங்களாய் ஓடி மார்க்கு கீழ்கண்டபடி மாற்றப்பட்டு

மூன்று வர்ணங்கள் கூடிய “சூரியோதயம்”

அம்ருதாஞ்சனம் டிபோ

என்று இருக்கும். ஆகையால் அனைவரும் இவ்விஷயத்தை முக்கிய மாய கவனிக்க வேண்டுகிறோம். மார்க்கு மாற்றப்பட்டதே தவிர மருந்தில் எவ்வித மாறுபாடுகளுமில்லை என்று உண்மையாகக் கூறுகிறோம்.

அம்ருதாஞ்சன் டிபோ

பம்பாய்,

சென்னை.

மொத்த விலி

1. ஏ. டி. பாரேக்கு, மதுரை

யாம் கம்பெனி, மதுரை